

ANUL VI.— No. 5.

MAI 1925.

REVISTA
VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI“: BULEVARDUL CAROL No. 30—BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și ANTONIU MOCSONYI

Președinte:

DINU R. GOLESCU

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, Prof. I. DRAGOMIR, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV, DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. METIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, PETRU POPOVICI, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU,
A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

ARME DE VANATOARE

PENTRU

MEMBRI „UNIUNEI“

Atragem atențiunea membrilor Uniunei asupra armelor descrise de D-1 Căp. Schneider-Snyder Roland în No. 50 (August 1924), și 1 (Ianuarie 1925) precum și asupra prețurilor extrem de reduse cu care Uniunea le procură pentru membri ei.

1) Puști de alice, ori-ce calibru, hammerless, **cu ejector**, închizătorul extrem de puternic Simson-Jaeger, pat după măsură . . . **193** Mărci aur.

2) Expressuri cu două țevi, ori-ce calibru, la fel ca puștile de mai sus, **fără ejector**. **280** Mărci aur.
cu ejector. **330** Mărci aur.

3) Drillingi, în ori-ce calibru, cu ori-ce fel de glonte, închizător Simson-Jaeger, patul după măsură individuală.
cu cocoașe **240** Mărci aur.
hammerless **280** Mărci aur.
hammerless, cu armare separată pentru glonț și viză automată. **375** Mărci aur.
precum și ori-ce fel de arme după comandă, pe prețuri de en-gros, dela renumita casă

F. JAEGER & Comp. SUHL

a cărei reprezentanță exclusivă o are Uniunea.

La prețurile de mai sus nu se mai adaugă decât cheltuelile de transport și vămuire, plătibile în Lei la ridicarea armei. Pentru ori-ce comandă se va trimete Uniunei un cek de Mărci aur, reprezentând 50% din valoarea comenzi. Cu formalitățile de import și vămuire se însărcinează Uniunea.

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânătoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele
Incălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița”

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

CIMENTUL TITAN

**SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000**

■ ■ ■

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

■ ■ ■

**DIRECTIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALA
La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226**

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

■ ■ ■

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

**Societatea Anonimă de Cimenturi
din Europa Orientală
(CIMENT-PORTLAND)**

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

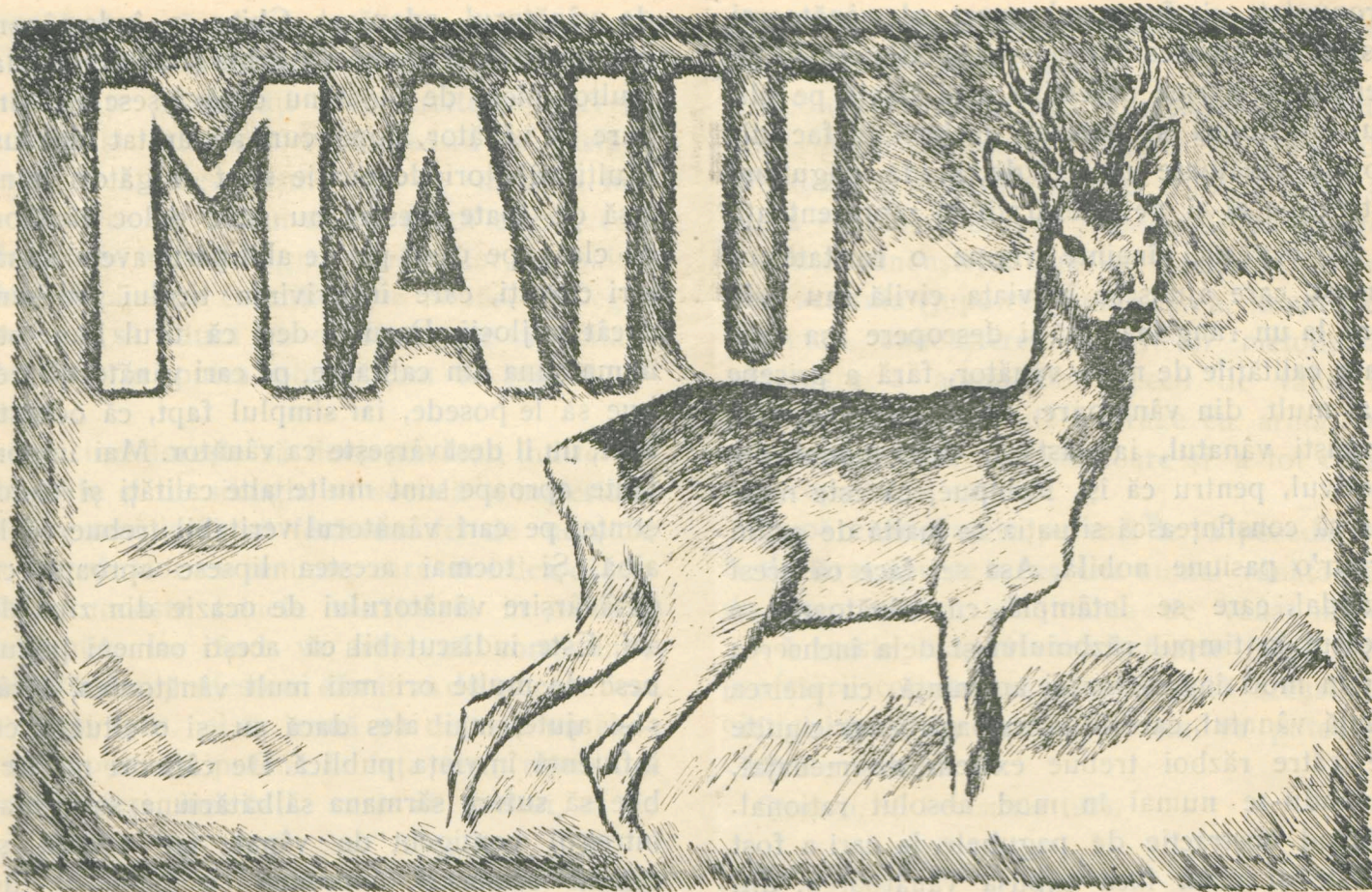
Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

**SOCIETATEA DE CIMENT
IOAN G. CANTACUZINO
SOCIETATE ANONIMA
BRAILA**

Sediul Social București
Telefon 27/50

Fabrica Brăila
Telefon 84/2

Cerem un examen de vânătoare!

de H. Kargl, Bucovina

În epoca noastră, care vrea să egaleze totul, mania de egalitate degenerază de multe ori până la un searbăd spirit de imitație, și multe pasiuni, cari în anumite cazuri sunt îndreptățite, devin un fel de modă.

Astfel sunt oameni, cari se apucă de diferite sporturi, nu pentru că au o pricepere deosebită în acea direcție, ori pentru că sunt specialiști în materie, sau pentru că găsesc o desfătare prea mare întru exercitarea așa numitei pasiuni, de cari spun că sunt stăpâniți, ci numai din motivul că-i văd și pe alții, pentru că ar vrea să fie înaintea unora, iar pe ceilalți să-i întrecă chiar—dacă se poate,—și înșfârșit pentru a se distinge de o a treia categorie, nerămânând în urma lor, iar în multe cazuri unicul motiv este numai acela de a se lăuda cu banii pe cari îi posedă, ori înșfârșit pentru a se vedea invidiați de restul lumii. Că vanitatea personală joacă aicea un rol important, este indiscutabil, iar de multe ori unii se mulțumesc numai cu impresia, pe care cred că o produc asupra celorlalți cu pasiunea lor, confundând aparența cu sportul însuși. „Chiar

dacă nu este așa cum ar trebui să fie într'adevăr, principalul este ca lumea să o creadă“.

Așa se întâmplă de ex. acuma cu ținerea a tot felul de rase de câini, cece a ajuns o modă în special în orașele mai mari. Mulți, pe care îi vedem plimbându-se cu câte un câine de lanț, nu erau înainte vreme măcar amatori de câini, iar nici de cum cunoscători, cece nu sunt de fapt nici astăzi, ci ei țin unul sau chiar mai mulți câini numai din motivul, că sunt azi la modă câinii, cu toate că în definitiv le sunt o belea și întreținerea lor îi costă parale destule. Deaceia nu se poate osândi faptul, că adevăratul amator și cunoscător de câini se scandalizează, criticând această modă de a ține câini, exercitată de către nechemati ca o denaturare a justificatei predilecții față de aceste animale și socotind că principiul asupra egalității drepturilor nu trebuie aplicat aicea, ci că numai cunoștința adevărată și dragoste multă, iar nu spiritul de maimuțarie trebuie să predomine.

În această direcție greșită se îndreaptă, în zilele noastre, și din păcate din ce în ce mai

pronunțat, și frumosul sport al vânătoarei. Astfel vânătoarea degenerază din ce în ce, pentru că partea obiectivă este lăsată pe planul al doilea și oameni nechemăți fac din nobila vânătoare un fel de modă, păgubind interesele ei și pe adevărații ei reprezentanți.

Nu era nici înainte vreme o raritate, ca cineva, care ajunsese în viața civilă sau militară la un rang înalt, să-și descopere așa deodată calitățile de mare vânător, fără a pricepe mai mult din vânătoare, decât că trebuie să împuști vânatul, iar asta o face numai din motivul, pentru că își închipue, că este necesar să consfințească situația sa înaltă de acum printr'o pasiune nobilă. Așa se face că acest scandal, care se întâmplă cu vânătoarea, a crescut în timpul războiului și dela încheierea lui în mod îngrozitor și amenință cu pieirea totală vânatul, care în urma pagubei pricinuite de către război trebuie extrem de menajat, vânându-se numai în mod absolut rațional. Făcând abstracție de pagubele, la cari a fost și este și acum încă expusă vânătoarea, din cauza pușcașilor țărani și a altor braconieri, cari nu se sinchiesc de epoca, când vânătoarea este oprită, apoi lăsând de-o parte faptul, că numărul vânătorilor profesioniști cu școală adevărată diminuează din ce în ce și că mulți dintre acești vânători absolut corecți nu mai pot fi astăzi la înălțime, trebuie să ne dăm seama că numărul amatorilor a crescut în mod extraordinar. Aceștia sunt de obicei oameni, cari socotesc vânătoarea drept o modă și cari o păgubesc mai mult, decât să-i folosească. Deaceia mulți, cari fac pe vânătorul, știu în privința vânătoarei numai atâta, că trebuie să împuște vânatul, iar în acest scop trebuie să aibă o pușcă în mână, cu care să tragă în vânat sau cu care de cele mai multe ori să-l greșească. Dacă este un trăgător bunicel și dacă a avut câteva succese, își închipue că e vânător grozav, însă de fapt el este încă departe de fi vânător veritabil, ci este numai *trăgător*.

Nu trebuie să fi prea ager, pentru a putea distinge imediat într'o societate de vânători, să spunem la o bătae, după îmbrăcămintă, armă și celălalt echipament, precum și după modul de a vorbi de vânătoare și de vânat, după felul cum se poartă în cursul vânătoarei și în special față de camarazi, pe vânătorul de Duminecă

de vânătorul adevărat. Chiar o îndemânare mai mare la tragerea cu arma și uciderea mai multor piese de vânat nu desăvârșesc ele singure pe vânător, după cum am arătat mai sus. Mulți vânători de ocazie sunt trăgători buni, însă cu toate acestea nu sunt deloc vânători de clasă, pe când pe de altă parte avem vânători corecți, care în privința tirului nu sunt decât mijlocii. Rezultă deci că tirul bun este numai una din calitățile, pe cari vânătorul trebuie să le posede, iar simplul fapt, că ochește bine, nu îl desăvârșește ca vânător. Mai importante aproape sunt multe alte calități și cunoștințe, pe cari vânătorul veritabil trebuie să le aibă. Și tocmai acestea lipsesc aproape cu desăvârșire vânătorului de ocazie din ziua de azi. Este indiscutabil că acești oameni păgubesc de multe ori mai mult vânătoarea, decât să-i ajute, mai ales dacă au și o situație cu influență în viața publică. De câte ori nu trebuie să sufere sărmana sălbătăciune, sau chiar întregul contingent de vânat, iar adesea și ceilalți camarazi împreună cu bătaiașii, de pe urma poftii nestăpânite de a trage și a patimei de a se evidenția prin succesele sale, sau chiar din cauza lăcomiei și a poftii lor de o friptură gustoasă! Nu există oare oameni, cari au despre vânătoare o părere atât de mășavă, în cât se străduiesc în primul rând de ași scoate cheltuelile de vânătoare și ale taxei de membru dela societatea de vânătoare, din care fac parte etc. depopulând în acest scop teritoriul de vânat și vânzând vânatul la piață?

Este drept că avem legi la noi în țară, a căror menire este de a conserva contingentul de vânat și de a încuraja vânătoarea, apărând-o în acelaș timp. Aceste legi sunt bune, însă ele nu își îndeplinesc pe deplin scopul. Ar fi necesar, că în afară de stricta lor aplicare, să se mai facă câte ceva: Nu este suficient de a se cere cuiva să nu fie condamnat penal, să prezinte permisele de port-armă și de vânătoare, precum și dreptul de a vâna pe un anumit teritoriu; ci ar trebui să i-se pretindă mai mult.

Un meseriaș, dacă vrea să-și practice meseria, trebuie să aducă mai întâi o dovadă de capacitate. La fel stă chestiunea și cu un șofer sau biciclist. Deaceia s'ar impune, ca să nu se permită nimănui de a face vânătoare, până ce nu va fi dovedit capacitatea sa. Este

just faptul, că vânătoreea nu este o meserie. Dar are oare vânătorul nevoie de mai puține cunoștințe și calități la exercitarea corectă, nobilă și adevărat vânătorească a pasiunii sale, decât meseriașul față de meseria lui?

Deaceea ar trebui să se ceară oricui, care dorește să intre în tagma vânătorilor, ca înainte de îndeplinirea condițiilor impuse de legile în curs, să aducă un certificat de capacitate. Acesta s'ar putea obține cam în modul următor:

Oricine dorește să devie vânător, indiferent de etate și de situația sa socială și materială, trebuie mai întâi să facă un fel de ucenicie la un vânător cu renume, care să-i dea ocazia de a cunoaște tainele vânătorecii în mod amănunțit. Iar când va arăta că corespunde așteptărilor, profesorul său îi va da un certificat în acest sens, și în urmă va depune un examen teoretic și practic în fața unei comisiuni de vânători încercați, cari ar trebui să fie

numiți din oficiu. Acest examen se va întinde asupra următoarelor obiecte:

Zoologie vânătorească, apreciere justă asupra calității vânatului, asupra trofeelor de vânătore și modul de a le trata, noțiuni asupra câinilor și asupra armelor de vânătore, a științei cunoașterii urmelor vânatului, a folosirii acestuia (jupuirea, spintecarea, împărțirea lui etc.), cunoașterea diferitelor metode de vânătore a anumitelor specii de vânat în parte, îndemânarea de a trage cu arma, cunoașterea legilor de vânătore și a tot ce se mai raportă la ea.

După cunoștințele, pe cari le va poseda, va fi declarat apt de a exercita numai vânătoreea de câmp, sau și vânătoreea de vânat mare.

Că aceste măsuri vor fi foarte folositoare profesării corecte a vânătorecii și că aceasta ar câștiga mult în urma lor, nu va putea să conteste nimeni.

Cernăuți, 10 Decembrie 1925.

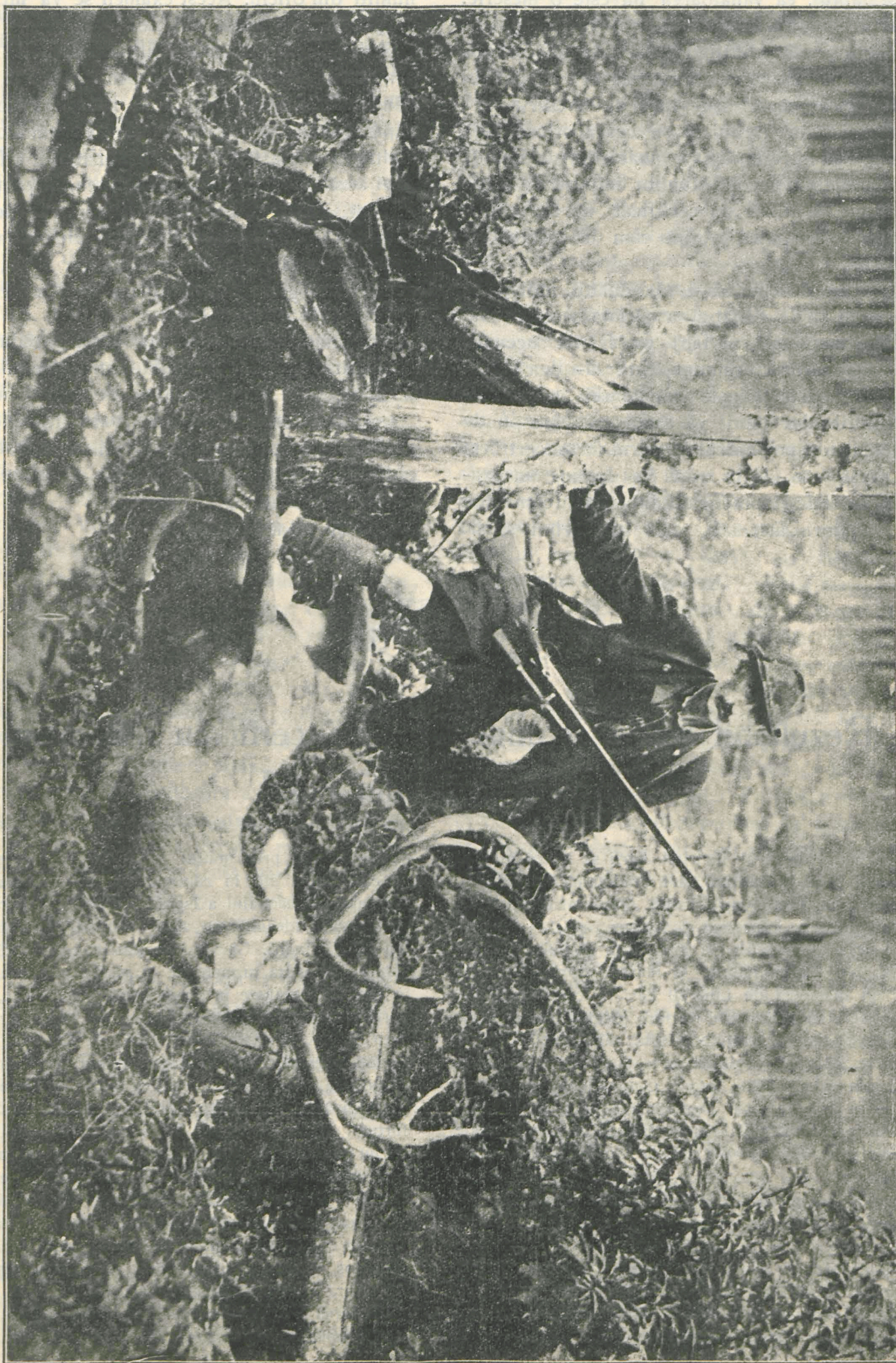

Rezultatul tragic al unui duel de cerbi cu reflecțiuni asupra vânatului nobil.

de Prof. Dr. Eugen Botezat, Cernăuți

La malul drept al Bistriței Aurii se ridică Munții Rodnei până la înălțimi care predomină munții Bucovinei, în frunte cu mărețul masiv al Incului, al cărui pitoresc interesant și frumos poate că nu mai are ceva asemănător pe toată fața globului pământesc. Un singur munte, el însuși, cuprinde o față cu un diametru de cam 20 km. În centrul acestui pedestal se ridică trei vârfuri ascuțite; unul până la 2.280 m. La poalele acestui vârf sunt 3 lacuri, relice de ghețari, dintre care unul cu o întindere de cam 2 ha, „Tăul Mare“. Colo și colo se întinde câte o pată de omăt care rămâne peste toată vara. Dela piscul vârfului stâncos, pleacă la vale 5 creste radiare ca niște coarde întinse, conformând din tot muntele o stea aproape regulată. Intre aceste creste ascuțite se întind, lărgindu-se mereu spre vale, văi lungi acoperite cu păduri seculare de molid. Acest munte merită să fie cunoscut și văzut de toți oamenii, mai ales cei sportivi, și nu numai din țara noastră, fiind o adevărată podoabă a ei. Aici trăia încă nu de mult și capra neagră. Astăzi mai vin numai din când în când, în târziul toamnei și peste iarnă, puține

exemplare de prin munții învecinați ai Petrosului, cu care Incul stă în continuitate prin creasta din spre apus. Braconajul a isprăvit și aici, vai! probabil că pentru totdeauna, cu acest vânat al romanticului din munții înalți. Căci nu ne putem aștepta că vor dispărea vreodată turmele de oi și vite care din vară în vară sunt mănate în aceste regiuni stâncoase, acoperite cu jnepeni, rhododendron, iarbă aspră și numai prea de tot puțină pășune bună, ducând mai mult o viață nomadă, decât împlinind un rol de importanță economică, așa precum cultura poate să înțeleagă acest cuvânt. Apoi arșița soarelui în schimb cu dese furtuni, pârle și zăpezi în timpul verii, de sigur că nu vor fi nici când factorii pentru buna calitate a acestor animale. Creasta din spre răsărit se continuă în Poiana Rotundă, trecătoreea dintre Bistrița și valea Someșului și culminează apoi în masivul Omului, cu Vârful Omului (1932 m), care se ridică măiestros la hotarul Bucovinei. În această regiune, de-asupra satului Cârlibaba, începând cu Incul de la trecătoreea Prislopului până în valea Deaca, care lângă obârșia sa ascunde un isvor de burcut, ca

D-1 Prof. Dr. Botezai după doborârea cerbului învingător.

(după o fotografie a autorului)

și o binecuvântare cerească în aceste localități tăcute și sălbatice, mai trăiesc încă ursul, râsul, lupul și altele dintre răpitoare, iar dintre vânatul util numai puține caprioare și cerbul din contingentul renumiților cerbi ai Maramureșului. Cocoșul de munte, cel mare și cel mic, sunt aici acasă, dar numai cu greu accesibili în timpul bătaii. Iar pe de-asupra își fac cercurile vulturii și măiestroasa pajură. Surluța nu se mai găsește de mult, împărțind soarta cu capra neagră, grație ființei omenești a tot nimicitoare.

Această regiune încântătoare prin frumusețile ei naturale, este teritoriul de vânătoare, luat în arendă de la „Fondurile grănicerești“ din Transilvania de inspectorul regional de vânătoare al Bucovinei, d-l Dr. Philipovici, primul chirurg din Cernăuți, împreună cu mai mulți părtași, dintre cari și autorul acestor șire, care pe lângă vânătoare, mai am și interesul de studii cercetări asupra animalelor din Carpați. În sezonul din acest an, mugetul cerbilor și, drept urmare, și efectele vânătoarești au fost departe de a fi satisfăcătoare. Intensitatea și practicarea pășunatului, devenită abuzivă, dar mai ales mulțimea și îndrăzneala lupilor, zădărnicesc aproape cu desăvârșire mersul normal al mugetului și goanei cerbilor. Potăile de lupi își îndreptau ținta lor într'acolo de unde răsună vre-un glas de cerb și urletul lor în toate nuanțele străbătea din întunerecul nopților peste dealuri și văi. Rezultatul nu putea fi altul, decât acela, că cerbii își mutau neconștient locul, la distanțe destul de considerabile, retrăgându-se în localități mai puțin amenințate. Iar vânătorul era nevoit să facă mai ales noaptea, aproape adevărate călătorii. La o asemenea ocaziune, ajunsei în dimineața zilei de 25 Septembrie la marginea unui parchet de pădure mare, lângă o tăietură și zării în mușchiul care acopera pământul, scormoniri de dimensiuni neobișnuite; erau de cerb. Inaintând în pădure, puțin la vale, dimensiunile acestor scormoniri erau tot mai mari și tot câte două, în opoziție, la distanțe diferite, variând între 1—5 m., depărtare de la olaltă. De-odată sare un cerb și o ia la fugă de dinaintea mea. Incredințat că, fiind vântul bun și tufiș între mine și el, a prins numai puținul zgomot ce l făcusem pășind înainte, încercai a-l îngâna imitând mugetul pe un triton, cum se obișnuiește la această vânătoare. Încercarea nu avu rezultatul dorit, căci cerbul dispăruse. Inaintând însă până aproape de locul, de unde sărise cerbul (cam 50 de pași), rămaserăm înmărmuriți de un aspect cu totul neobișnuit, atât eu, cât și pădurarul Almașan, care mă însoțea: Dinaintea noastră zăcea un cerb mare, cu o lungă prăjină de molid în coarne. Involuntar ridicai pușca, dar în același moment constatai că nu mai era nevoie, căci cerbul nu se mai mișca; murise. Asistasem la ultimul moment al unei tragedii petrecute în liniștea codrilor, în zorile dimineții de toamnă, prea frumoasă în aceste regiuni.

Cercetările făcute pe urma acestei întâmplări au arătat (comp. fig. 1) că cerbul, zăcând pe partea dreaptă, avea 6—7 împunsături mai mult sau mai puțin ușoare la piept din partea stângă, la grumaz,

dinainte, sub barba mare, avea 2 străpungeri adânci până în lăuntru pieptului, care erau loviturile de moarte, ceea ce am și constatat la obducțiune prin sângerarea complectă din lăuntru pieptului. Între razele oculare dela coarne era prins capătul proaspăt rupt al unui trunchiu de molid uscat, în medie de aproape 10 cm. diametrul grosimii și 5 m., de lung. Capătul său mai gros (de la pământ) era înfipt în pământ sub un buștean aproape putred și total acoperit cu mușchiu. Și pământul din împrejur era acoperit aproape numai cu mușchiu, printre care și iarbă rară. Se putea cunoaște cum trunchiul, cu capătul rupt în coarnele cerbului, a fost la acest capăt scos din pozițiunea sa primitivă și dislocat prin învârtire pe lângă centrul punctului său fix până la 90°, căci în plaurul de mușchiu se găsea semnul așezării trunchiului rămas, pământ gol și proaspăt. Acest semn era cam cu 1 m., mai lung decât trunchiul din coarne, iar în distanța dislocării de un unghiu de 90° am găsit 3 bucăți drept continuare terminală a trunchiului. Prin mușchiul de pe pământ se putea cunoaște cum cerbul ucis a retezat îndărăt de la locul primar al trunchiului—care avea înfățișarea unei prăjini groase—până la locul unde zăcea mort, căci arborii de lângă el nu-i permiteau să se retragă și mai departe, oprindu-se prăjina de ei.

Cele arătate mai sus scot în evidență cum a decurs lupta. Cerbii adversari se reped la atac cu capul în jos și vârful coarnelor înainte și ripostează loviturile cu furcile în mod succesiv. În această situațiune pătrunse o rază oculară a coarnelor cerbului mort sub prăjina din perna de mușchiu, care fu ridicată în sus, iar capătul cel gros rămase bine prins sub buștean, spre dreapta cerbului. Acum mișcările cerbului erau nesigure; el era împiedecat în luptă prin prăjina, prinsă cu capătul gros în buștean, iar cu cel subțire la distanță de 1 m. dela vârful coarnelor cerbului. El nu mai putea da lovituri, ci de-ocamdată numai riposta la loviturile adversarului. Prin aceste lovituri ale adversarului, a fost rupt capătul prăjini de-arândul în 3 locuri, tot câte o bucată de peste 30 cm., până ce cerbul atacat a fost desbărat prin aceasta de ultima piedecă față de loviturile adversarului său. De-acum înainte pieptul său, în partea din față și în partea stângă nu mai putea fi apărat și astfel a reușit adversarul său să-i aplice cele 2 împunsături dinainte, în piept, sub grumaz. În acest interval, cerbul atacat a tot dat îndărăt, ca să scape de prăjină, dar sângerând în lăuntru, a picat jos pe partea dreaptă. Cât mai era în viață, făcând opintiri spre a se ridica, adversarul lui evident că îi aplicase loviturile mai ușoare din laturea stângă a pieptului. În această situațiune se aflau ei, când am ajuns eu la fața locului, de unde cerbul învingător a sărit dinaintea mea și a dispărut, iar cel doborât zăcea, oferindu-mi tabloul arătat.

Din punct de vedere vânătoarec, precum și biologic, cazul nu numai că este interesant, mai ales și din motivul că numai rare ori se pot constata astfel de întâmplări, ci el mai este încă și instructiv,

întrucât ilustrează una din părerile contrare privitoare la rezultatul mortal al luptelor date cu ocaziunea goanei cerbului. Străpungerea unui cerb de către altul, este tocmai rezultatul final al unei lupte îndârjite și foarte vehemente. Acest rezultat nenorocit pentru unul dintre luptători, se datorește numai unei întâmplări nefavorabile pentru unul din adversari, precum a fost în cazul arătat, prăjina prinsă între coarne. De altfel, în cazuri normale, lupta durează până la oboseala luptătorilor, dintre cari cel ce obosește mai curând — deci cel mai slab — se sustrage de la luptă și o ia la fugă. Ucigașul nu trebuie căutat între cerbii cu coarnele mari și complicate, ci chiar între cei cu coarnele simple, nearătoase și mai ales încă cu razele oculare lungi și paralele între ele. Cerbii cu

ruptă a cerbului împușcat a fost dovada cea mai evidentă, că chiar el a fost ucigașul cerbului căzut. Aceasta se adevărește și mai mult prin faptul că cornul stâng (fără furcă terminală) al cerbului ucis (Fig. 1) era ros, mai ales la bifurcația produsă de raza mijlocie și prăjina cornului, ceea ce dovedește că acolo a fost frecat cu un obiect tare și fără suprafață netedă, care evident că nu putea să fie alt-ceva decât raza ruptă a ucigașului. Iar după această întâmplare, cerbul ucis, care probabil că era mai aprig la luptă — avea mărimea egală cu adversarul, coarnele mai mici și mai simple (3 raze la stânga și 4 la dreapta), razele oculare bine dezvoltate, și barbă mare, ceea ce, deasemenea pare să fie un semn caracteristic pentru luptătorii îndrăzneți, — i s'a întâmplat ne-

D-1 Prof. Dr Botezat găsește corpul cerbului învins tocmai atunci.

astfel de coarne sunt și cei mai aprigi și îndrăzneți luptători. Și această aserțiune din urmă se adevărește prin episodul arătat, precum va ilustra și ceea ce urmează.

În ziua de 28/IX/1924, aproape de locul unde s'a petrecut lupta arătată, am împușcat un cerb pe care îl credeam cel mai bun dintre trei exemplare cari răgeau toată noaptea, nu departe unul de altul, dar dintre cari ceilalți doi evident că nu cutezase să se apropie de acel ales de mine, care și după muget dădea impresia unui cerb capital. În această privință nici nu m'am înșelat; totuși am fost decepționat cu privire la trofeul coarnelor (comp. Fig. 2). Coarnele sale erau, dacă și relativ groase, totuși simple numai, fără coarnă evidentă, și numai cu 8 raze (adică câte 4 pe fiecare corn). Razele oculare le avea foarte lungi și paralele între olaltă. Cea stângă era ruptă și sângera din lăuntru — dovadă, că curentul sanguin din lăuntru al acelor coarne, care în genere au consistența cunoscută sub denumirea de „coarne poroase“, era pe timpul acela (adică 1,5 lună după ștergerea lor) încă în deplină funcțiune. Această rază

norocirea numai din cauza prăjinii prinse în coarne. Ajungând astfel în situațiunea de tot nefavorabilă față de adversarul său, cu tot dezavantajul acestuia, care era acum cu o rază oculară ruptă, totuși acesta din urmă a putut să aibă preponderanță asupra nenorocitului său adversar, fiind astfel în măsură să-l străpungă chiar cu raza oculară dreaptă, rămasă intactă.

Această comunicare cred că va contribui, cel puțin întrucâtva, la clarificarea problemei privitoare la vânatul nobil din Carpații noștri, care constituie unul dintre cele mai de seamă atracțiuni vânătoarești cu reputațiune mondială. Interesul este de a spori numărul cerbilor mari în corp, pe de o parte, iar pe de altă parte în privința coarnelor mari și complicate, mai ales având coroana bine dezvoltată. Aceștia însă nefiind cei bătauși, urmează că proprietarii și arendașii de teritorii cu cerbi să tindă la exterminarea boilor cu coarnele simple, chiar dacă sunt capitali în ce privește mărimea corpului. Prin această măsură li se va înlesni boilor de calitate, accesul la ciute, fără ca să fie expuși alungării din partea celor ne-

valoroși. Așa se va putea îngriji, ca cerbii de valoare să-și transmită calitățile asupra generațiilor viitoare pentru ridicarea și îmbunătățirea rasei. Cu toate aceste însă, să nu se creadă, că cerbii de valoare nu ar putea fi vânduți, chiar dacă de-ocamdată totuși numai în număr restrâns. Dar aceasta ar trebui făcut abia după momentul culminant al perioadei mugetului, care cade cam la 8 zile după începerea ei, căci în timpul acesta negreșit că toate ciutele din cârd vor fi fost gonite,

Această măsură poate fi luată numai în mod restrâns, așa că pe o serie de ani să fie totuși la dispoziție gonitori capitali în număr suficient.

Vânătorul corect nici nu simte numai decât lipsa de a-și lua trofeul acasă, mai ales dacă știe că numărul acestora este puțin însemnat. Desigur că punerea la încercare a sentimentelor sale înalte este destul de mare în asemenea situațiuni; dar la aceasta pot contribui și exemple înălțătoare din istoria vânătorii, precum nu cred că va fi supărare pentru cititori, dacă voi lăsa să urmeze un episod cunoscut în regiunea satelor Straja-Fălcău-Brodina, județul Rădăuți, din Bucovina, întâmplat pe la finea secolului trecut.

Lordul englez, copilul alintat al plăcerilor vânătoarești, cu temperamentul său nordic, cu sângele rece și liniștit, este *sportsman* din convingere și deprindere. El știe să suporte liniștit urlatul leului, rânjirea și hârăitul tigrului în tufișurile junglelor din India, care tigrul, dacă e bătrân cu experiență și sălbatic, lesne nu-i îngăduie ca să-și mai facă notițe de vânătoare în carnet! Și *sportsman*-ul știe aceasta foarte bine, precum știe și ce se poate întâmpla când stă față în față cu un cârd de bivoli sălbateci sau cu rinocerul din savanele africane. El își aduce trofeul de capre de pe înălțimile stâncilor Himalaiei, e deprins să răpuie ursul uriaș din Rocky-Mountains, să vadă sub picioarele lui grandiosul corp cu coarnele maiestoase ale elanului din Alasca, sau elefantul de pe Kilima-Nyero și să împuște din fuga calului cangurul în câmpiile Australiei. Iar pe la finea lui Septembrie el își îndreaptă pașii săi spre Bucovina. Căci el știe că aici în codrii vecinic tineri și frumoși

trăiește „regele vânatului”, *Cerbul Carpaților*. O toamnă prea frumoasă domnește peste întinderile nemărginite ale pădurilor încântătoare din aceste regiuni, unde ziua strălucește luciul soarelui, iar noaptea luna plină își revarsă toată grația peste dealuri și văi. Liniște cerească stăpânește aceste regiuni binecuvântate de dărnicia naturii. Ea nu este întreruptă decât prin suflarea gingașă a aerului care tremură lin prin cetinele brazilor. Numai din când în când străbate tăcerea codrului sinistrul strigăt al huhurezului. La începutul toamnei se desface viața zgomotoasă în codrul tânăr și tăcut ca un simbol al veșniciei, când nuntește craiul vânatului nostru. Măiestros își rădică cerbul bătrân decorul capului, și un muget puternic străbate peste dealuri și văi. De colo și de colo răspunde tot altul și iar altul. Numai ropotul torenților se încearcă cu sfială la rămășagă cu strigătul acestor eroi. Și englezul nostru se apropie încet. Acum îl zărește, în momentul când cu o lovitură de corn spulberă în aer rămășițele îngălbenite unui brad secular, din care a răsărit o mică pădure de brădănași. El pune triedrul la ochi, soarbe toată voluptatea admirației pentru mândrul produs al dărnicii naturii îndurătoare, apoi rădică pușca, ochește sigur și... exclamă plin de entuziasm cuvintele „*frumos animal!*” — Scrie d-ta: „împușcat”.

Și secretarul care-l acompaniază, notează, în carnetul de vânătoare acest cuvânt, împreună cu data și indicația trofeului.

Iarăși răsună un muget greu, de se zguduie sufletul vânătorului nostru rece, și apoi dispare cerbul pe urma cârdului de ciute în brădetul tânăr. Cu un zâmbet gingaș se mai adresează lordul nostru către însoțitorii săi: — „Nu-i păcat de ucis un animal, atât de măiestros și admirabil?”

Și apoi iarăși se așterne pe fața sa acea seriozitate liniștită și rece;... el face parte dintr'un popor mare de cultură și civilizațiune. Numai noi, pe cari natura binefăcătoare ne-a dăruit cu astfel de podoabe, nu înțelegem întotdeauna să prețuim, să cruțăm și să folosim rațional aceste odoare de care avem parte: *Codrii Carpaților și vânatul nobil din ei.*

Randamentul țevii pentru alice.

de Maior Schneider-Snyder Roland

Din diferitele întrebări, cari mi se adresează, observ că mulți din vânătorii noștri nu sunt cu totul bine dumiriți în ceea ce privește randamentul țevii pentru alice. În mod obișnuit dorința tuturor este „cât mai strâns posibil“ și „bătae mare“.

Puștile cu bătaie lungă au fost recomandate de către „fabricanții austriaci de arme“ — în realitate niște bravi mîci armurieri cu o producție slabă de arme, — pentru a satisface dorințele vânătorilor, cari vor voi să ucidă iepurele dela 100 de pași.

Cea mai grosolană greșală împotriva regulilor vânătoarești este tragerea dela distanțe mari asupra vînatului. Diversitatea randamentului pușcilor dă desigur bătae mai mare celor cari duc strâns, dar nu mai mare de 10 m. Cu o pușcă cu bătae medie nu trebuie să tragem dela o distanță mai mare decât maximum 45 m. Dela 50 m., încetează sfera de acțiune sigură a celor mai perfecte puști, iar loviturile cari reușesc și la distanțe mai mari, nu sunt altceva decât întâmplări fericite. Acest fapt a fost definitiv stabilit prin încercările într'adevăr obiective ale renumiților fabricanți de arme englezi și prin cele ale standurilor de încercări Neumannswalde și Halensee.

Bătaia cea mai mare nu se obține, cum s'ar putea crede, la un unghi de înălțare de 45°, ci la unul de 20°—30°. Înăuntrul acestei sfere distanța pentru împușcăturile mortale este aproximativ aceiași.

La încercarea cu o armă cal. 12 și prin întrebuințare de 5.5 gr. pulbere neagră, s'au obținut următoarele rezultate: 1)

cu alice de 2 mm.	prima alică	120 m.	ultima	154 m.
» » » 2,5 »	» »	150 »	»	195 »
» » » 3,5 »	» »	190 »	»	250 »
» » » 4,5 »	» »	210 »	»	301 »

Când se trage cu alice de 2.5 mm., cum ar fi de ex.: la vînătoarea de potârniche în ținuturi plane, atunci putem trage asupra unei potârniche în direcție orizontală, chiar dacă în aceeași direcție, la distanță de 150 m., sau mai departe s'ar găsi un om. Dacă potârniche s'ar sboară însă ceva mai sus decât un stat de om, în așa fel încât țeava armei să fie cu o palmă deasupra orizontalei, atunci trebuie să avem cel puțin 180 m., distanță liberă, pentru a fi siguri că nu vom răni alte ființe viețuitoare.

Dacă întrebuințăm alice fine, cam de 2 mm., atunci distanțele de mai sus se micșorează la 125 resp.

150 m. La întrebuințarea alicelor mari, mai ales când pămîntul e înghețat, precum și la vînătoarea de baltă, trebuie să fim cu deosebire băgători de seamă. Deasemenea alicele ricoșează și în cazul când se isbesc de trunchii arborilor.

Atât despre bătaia și despre totalul distanței de ducere a alicelor.

În ceea ce privește „choke-ul țevilor“, vînătorul va ține seamă în primul rînd de abilitatea sa, iar armurierul va trebui să lucreze în consecință, făcînd ca arma să bată mai strâns, sau să risipească mai mult.

În cercurile vînătorești e generală părerea că puștile de calibru mic au un tir mai strâns și o penetrație mai mare decât cele de calibru mare. Aceasta e o mare eroare. În împrejurări identice o pușcă de calibru mic nu duce întru nimic mai strâns; iar modul cum risipește alicele, este absolut identic cu acela al unei puști de calibru mare, dar gruparea este mai ușoară, dat fiind numărul mai mic de alice. Din această cauză cu o pușcă de calibru mic nu putem trage ca și cu o pușcă cal. 16 sau 12.

E potrivită o pușcă care, încărcată fiind cu alice de 3.5 mm., trimete dela 35 m. depărtare în cercul de 75 cm.²).

40 — 50 %	din încărcătura de alice	pentru trăgători slabi
50 — 60 » »	» » » » » »	mijlocii
60 — 65 » »	» » » » » »	buni
peste 65 » »	» » » » » »	perfect

Mărimea razei de împrăștiere, depinde în oarecare măsură de forajul țevii. În ceea ce privește distribuția alicelor la țintă, regularitatea grupării, precum și regularitatea dela o lovitură la alta, fabricanții de puști precum și construcția țevilor n'au asupra lor decât o influență relativă.

Penetrația alicelor depinde în prima linie de țaria încărcăturii de pulbere. Penetrația mai întâi de toate e în funcție de cartuș, iar nu de pușcă.

Forajul țevii are întrucâtva aici o oarecare influență, căci de regulă penetrația la chokebore este ceva mai mare decât la țevile cu foraj cilindric.

Dacă cineva dorește bătaie lungă, atunci trebuie să ia pentru cal. 12 tuburi de 70—75 mm., cu încărcătura sporită; iar pentru vînătoarea de baltă vom recurge la calibrele 10—8—4—2, asupra randamentului cărora voi vorbi în articolul meu *Wild-fowl Gun*.

1) Observare. Stabilite de fabricanții englezi de puști și la Standurile de încercări Neumannswalde și Halensee.

1) Rezultatele standului de încercări Neumannswalde.

Zimbrul.

de Dr. Med. Carol Jickeli, Oculist, Sibiu

Zimbrul! Câte amintiri, ce tablouri grandioase a vânătorilor admirabile din timpuri trecute trăzește acest cuvânt în sufletele noastre, ce istorie tragică tăinuște cunoscătorului, vânătorului pătimas și amicului naturii. Mulți au auzit poate acest cuvânt, unii au găsit poate tablouri și descrieri ale acestui vânat al nostru în opere zoologice și cărți de vânătoare din toate timpurile, mai puțini dintre noi au văzut câte un exemplar în diferitele grădini zoologice din Europa. Și totuși nu au trecut încă 150 de ani, de când acest vânat mareț și puternic umbla încă liber prin munții și codrii din partea transilvăneană a patriei noastre și abia sunt 100 de ani, de când ultimul zimbru pe care l-au prins viu pe pământ transilvănean, a murit în parcul de vânat din Schönbrunn.

Acest scurt timp a fost însă de ajuns, pentru a nimici cu totul amintirea de acest taur puternic și sălbatic, care cu siguranță a preocupat mult fantasia populațiunii din timpul său; În întreaga Transilvanie abea se mai află niște coarne singuraticice și numai numirile localităților, aceste păzitoare fidele ale tradițiilor și evenimentelor din trecut, ne mai ajută să cunoaștem urmele șterse. În apropierea Sibiului, d. e., poartă un deal numele lui, „dealul zimbrului“, însă dintre locuitorii satului apropiat nimeni nu mi-a putut explica această numire, și ce impresiune puternică trebuie că a făcut în zilele acelea apariția lui acolo, pentru ca un deal întreg să fie numit după el.

Tot mai goale devin pădurile și câmpiile Europei, tot mai pustii și săraci în vânat codrii patriei noastre; cultura progresivă răpește tot mai mult din spațiul de viață al animalelor, și pofta perversă de a vărsa sânge, furia de a împușca și prostia omului accelerează moartea tragică în natura liberă și divină.

Astăzi zimbrul stă la marginea mormântului, ca poate peste puțini ani să dispară de tot, înmulțind încă cu una numărul acelor specii de animale, a căror disparițiune totală nu a fost cauzată prin lipsa spațiului de viață, ci numai prin furia omului, care crede că distrugerea naturii libere și a ființelor viețuitoare în ea este un progres al culturii.

În rândurile următoare intenționăm a da o orientare scurtă asupra istoriei zimbrului în Europa și în special în patria noastră și a comunica, ce s'a întreprins în ultima oră pentru salvarea lui de către centrele mari pentru ocrotirea naturii din Europa de vest. Aș dori să trezesc interesul pentru conlucrarea la această operă, în special pentru zimbru și totodată pentru tot ce poate servi la ocrotirea și susținerea vânatului mare, care în România trăiește încă liber.

Zimbrul (în limba Polonă *zbur*) a fost un contemporan al mamutului și apare în aceia epocă a istoriei pământului, care se numește epoca de gheață a treia. Cu el odată trăia în Europa cerbul uriaș,

leul de peșteră, rinocerul și calul sălbatec, el a văzut pe omul primitiv din zilele acelea, care'l urmărea cu lancea de cremene și curse săpate și tot el îi dădea nutremânt și îmbrăcăminte, la fel cum dădea și bisonul american indianului din prerie.

În turme mari locuia el în Europa de atunci, mai ales în Franța de Sud de astăzi; pe lângă rămășițe în masă, s'au mai păstrat și curse dăltuite în peatră și primele deseneuri existente, cari dealtcum sunt de o valoare artistică uimitoare, reprezintă pe lângă mamut, mai cu seamă chiar zimbrul. (Circa 150,000 de ani de vechi). În decursul milenilor și al secolelor el s'a menținut într'un număr tot mai redus și locuia încă în secolul al 15-lea după Chr. în regiunile întinse ale Europei mijlocii și în părțile de Est, între cari și în patria noastră. Încă de timpuriu se ținea în captivitate și îl întâlnim în numeroase parcuri de vânat și în încinte ale curților domnitoare din acele timpuri. Pe de altă parte — după inventarea puștilor — chiar vânătorile curților au contribuit mult la exterminarea lui, iar când domnitorii au început a'l cruța, ultimele exemplare au căzut pradă braconierilor.

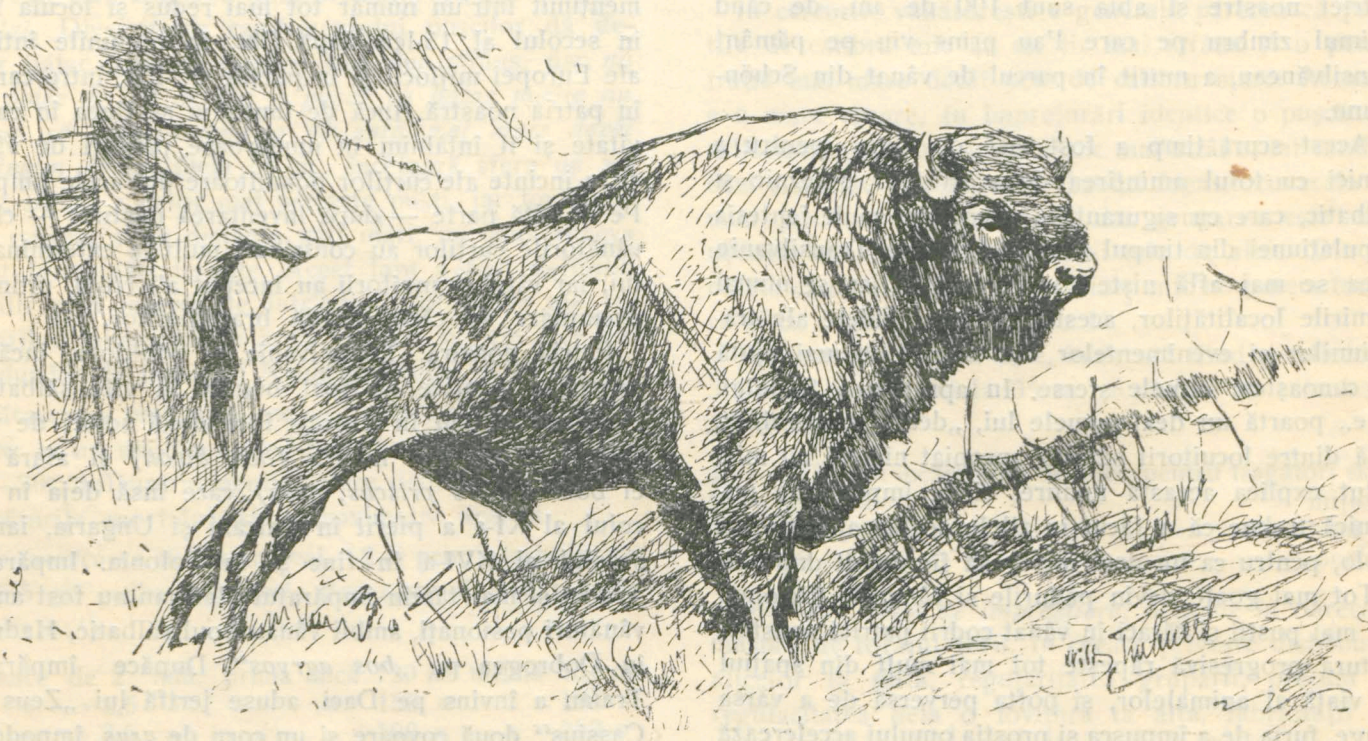
Patria noastră, Transilvania și Moldova, încă în timpurile istorice au fost bogate în vite sălbatice. Pe atunci trăiau în Europa încă două soiuri de vite sălbatice: zimbrul nostru (*bos bison*) și afară de el bourul (*bos priscus, urus*), care însă deja în secolul al XI-a a pierit în Balcani și Ungaria, iar în secolul al XVI-a în fine și în Polonia. Împăratul Traian și mai târziu împăratul Hadrian au fost ambii vânători pasionați, ambii vâneau bour sălbatic, Hadrian în Dobrogea pe „*bos agryos*“. După împăratul Traian a învins pe Daci, aduse jertfă lui „Zeus de Cassius“ două covoare și un corn de *urus*, împodobit cu aur în abundență. Pe columna lui Traian din Roma, se află mai multe reprezentări ale bourului sălbatec (zimbru) împreună cu mistreț și urs. Când după un timp de aproape 1000 de ani, s'au ivit iar documente referitoare la vite sălbatice, numai zimbrul a mai trăit pe la noi. O legendă ne spune, că pe la anul 1250 Dragoș Vodă urmărind un bour, a luat drumul peste munte, trecând în Moldova și pe locul, unde l'a ucis, în amintire a întemeiat localitatea „Boureni“.

Din acest timp deduce Moldova pajura sa. Bourul avea însă coarne lungi și despărțite (vitele noastre de casă dela el se trag), iar animalul din pajura Moldovei reprezintă în toate reproducțiile pe cari le cunosc, capul zimbrului.

În Ungaria chiar, încă pe timpul Arpazilor, vânatul zimbrului era bogat și regii unguri aveau un corp special de vânători regali de zimbru și ofițeri de vânători de zimbruri (*Comes venatorum bubalinarum, decuriones venatorum bubalinarum*). Ocazional se dispunea ceva și pentru cruțarea lui și regele permitea

de ex. locuitorilor unei regiuni să împuște numai vânat mijlociu, urși, cerbi și mistreți, pe când zimbrul era cruțat. În Transilvania el s'a păstrat în părțile dela răsărit și în cele nordice încă secole de-a rândul; știm de exemplu, că domnii Ardealului aranjau regulat vânători de zimbră aici și în munții dela Rodna, și nu departe dela granița Moldovei a fost și locul, unde s'a ucis ultimul zimbru cam pe la anul 1790. În timpurile acelea războaiele au contribuit mai cu seamă la stărpirea vânatului mare.

Când după invazia tătarilor, Ungaria și Transilvania au rămas pustiite, când foametea trecea prin țară, când s'a ivit antropofagia, locuitorii cu toate mijloacele disponibile stăruiau să „facă carne“ și obiectul cel mai căutat erau natural vitele mari sălbatice. Numai două locuri au rămas scutite pentru

boul sălbatic. Unul au fost pădurile seculare în Bialowicza, în regatul Poloniei, unde regii poloni și mai târziu țarii rusești l'au cruțat și unde înaintea războiului mondial mai era un număr de cca. 1000 de exemplare, și apoi pădurile seculare întinse din Caucaz, unde în regiunea Cuban a cazacilor a fost cruțat pe teritorii întinse locuite de el (7—8,000 exemplare). Un grup mai mic trăia în parcul de vânat al principelui de Pless, în Silezia superioară, peste 50 exemplare, în fine exemplare singulare împărțite în grădinile zoologice europene.

Apoi a venit războiul mondial. Luptele în Polonia și retragerea armatei rusești au cauzat moartea la câteva sute de exemplare. Administrația silvică militară germană a luat asupra sa îngrijirea rămășiței de câteva sute de exemplare și sub îngrijirea sa a început cu încetul iarăș înmulțirea lor. După 3 ani a venit prăbușirea, imperiul bolșevic, și în puțină săptămâni mitralierele și gloanțele țaranului au stărpit tot. La fel s'a întâmplat și în Caucaz. Goane cu

regimente roșii întregi — rezultatul aici ca și acolo. Știri despre salvarea unor exemplare singulare au rămas, aici și acolo, neconfirmate. Timpul după războiu, luptele bandelor polone în Silezia superioară, au nimic și efectivul din parcul de vânat al principelui Pless și în total numai 3 exemplare au scăpat de gloanțele braconierilor poloni.

Astfel stăm astăzi înaintea faptului cert, că zimbrul a dispărut din regiunile libere a vânatului. Și astfel în vara anului 1923 un număr de amatori de animale, conducători în protecția naturii, vânători și zoologi, s'au strâns pentru a salva ce mai este de salvat. Este puțin și totuși poate destul. În toate grădinile zoologice din Europa se află încă în total 56 exemplare, 27 tauri și 29 vaci! Se împart pe Anglia, Olanda, Cehoslovacia, Austria, Scandinavia,

Germania, Polonia și Ungaria. Reprezentanții acestor state, resp. conducătorii organizațiilor naționale pentru protecția naturii și păzitorii particulari, s'au adunat și au constituit „Societatea internațională pentru menținerea zimbrului“.

Prin schițarea unei cartoteci se va stabili istoria fiecărui exemplar și este speranță, că prin împerechiare sistematică se vor putea înmulți aceste animale în grădinile zootehnice, iar dacă a reușit aceasta, să se înceapă expunerea lor în parcuri de vânat cruțate. Și în direcția aceasta s'au făcut primii pași. În Scoția, ducele de Bedford posedă în Woburn o turmă de 7 bucăți, în Suedia există o turmă de 9 bucăți, pe care guvernul intenționează a o expune în teritoriul național pentru protecția naturii. În Germania, contele Boitzenburg în Uckermark a achiziționat ultimele resturi din parcul de animale al lui Hagenbeck și le-a expus în parcul său de vânat. (4 exemplare). În Polonia există cele 3 exemplare ale principelui Pless; este posibil că se află resturi

și în pădurea dela Bialowicza; în Ungaria sunt 5 exemplare; în Olanda s'a început de prășitorul de animale F. E. Blaauw, Goilust, întocmirea unei împrejurări mari pentru prășilă.

În timpul recent, pictorul de animale Paschen, care în decursul războiului a stat în Persia de Nord, pe malul de sud al lacului Kaspi, ne comunică, că în orașul Rescht, pe malul acestui lac, se vând adeseori coarne, piei de vânat, dela o specie de bou sălbatec, cari după părerea raportorului numai dela zimbru pot proveni, căci astfel totuși s'a menținut un număr mai mic în pădurile seculare ale acestei regiuni.

Societatea internațională pentru menținerea zimbrului vrea să mențină Europei, care devine tot mai săracă de animale, „monumentul ei de natură“ cel mai capital. Problema este cu mult mai grea, decât a fost în timpul său susținerea bisonului în America. După ce pe la anul 1880 din secolul trecut terenul cel mare transpacific, prin prerie a început războiul de stărpire în contra turmelor de bisoni, care se urcau încă la milioane de exemplare, prin așa numiții vânători de bivoli profesionali, cum a fost de exemplu renumitul Buffalo-Bill.

De fapt în puțini ani, din milioanele de bisoni abea au rămas vre-o câteva sute de exemplare. Și cu bivoli au murit de foame și triburile pieilor roșii, cărora bivoli din timpuri eterne le'au dat îmbrăcăminte și hrană. Atunci s'a constituit societatea „American bison society“; teritorii rezervate și Parcul Național s'au separat pentru bisoni, făcându-se imposibilă uciderea lor. Astăzi efectivul lor se urcă iar la cca. 12.000 de exemplare și pericolul de peire pare înlăturat.

Oare să nu existe nici un interes pentru acest vânat mareț în cercul vânătorilor și al zoologilor și ai patriei noastre, în a cărei codri zimbru liber s'a menținut timpul cel mai îndelungat, a cărei regiuni

silvice imense, ca în nici-o altă țară, dau posibilitatea ideală pentru înființarea unui parc național pentru protecția naturii? Oare Moldova, care poartă mândră capul zimbrului în pajura sa, nu va privi ca o chestie de onoare, să-i deie zimbrului un asil în vechia sa patrie, atunci, când se va putea earăși procura? (Timpul acesta este încă foarte îndepărtat).

Până atuncea este datoria noastră, de a menține și a răspândi interesul pentru zimbru. Toți amicii naturii sunt rugați prin notițe scurte în ziare să trezească interesul pentru scopurile societății. Membru al acestei societăți poate fi ori-cine, care, fie prin contribuția unei taxe anuale fixată după plac, fie prin lucrarea zoologică, istorică și jurnalistică favorizează scopurile uniunii.

Președinte de onoare este Dl. F. E. Blaauw în Goilust, Olanda. Biroul central al societății se află în prezent în grădina zoologică din Frankfurt a. M. (Director Dr. Kurt Priemel), ziarul societății (*zoologica palaeartica*) apare trimestrial anul 8 franci elvețieni) la R. Zimmermann, în Dresda, Str. Maria, 32

Toate comunicările și de natură mai puțin importantă, care contribuiesc la cunoașterea zimbrului (numiri de localități, nume de familie, legende, pajuri, trofee) autorul acestui articol le va primi cu călduroase mulțumiri.

Toate datele istorice ale acestui articol le datoresc savantului Dr. B. Szalay, medic în Sibiu, care fără îndoială este cel mai profund cunoscător al literaturii zimbrului din Europa.

Dl. Dr. Szalay a cules, afară de diferite și prețioase monografii apărute despre zimbru, și literatura despre istoria și prezența sa în Europa. Arătările izvoarelor întrec numărul de 10.000! Publicarea acestei opere monumentale a fost zădărnicită prin trista situație financiară din prezent a pieții cărților științifice.

A P E L

În ședința comitetului de direcție al Uniunii Generale a Vânătorilor, D-l D-r G. Nedici, Vicepreședintele Uniunii a ridicat o chestiune, spunând că numai atunci vom putea înainta în privința ocrotirii vânatului nostru util și vom vedea frumoasele noastre terenuri de vânătoare repopulate din nou, când educația vânătoarească va interesa deopotrivă nu numai pe vânători, ci și pe persoanele cari vin zilnic în atingere cu chestiunea aceasta.

Se înțelege că această educație nu e ușor de făcut atunci când lucrările pendinte de această ramură se ignorează, sau nu li se dă importanța cuvenită. Ar trebui prin urmare, să recurgem la mijloace mai intuitive pentru propagarea și popularizarea științei vânătoarei.

În vederea aceasta, D-sa a rezervat secției silvice din Școala politehnică terenul de vânătoare Pusnicu-Brănești, care va fi un model de amenajament vânătoare, servind totdeauna și ca stimulent amatorilor de vânătoare. În afară de aceasta, D-sa propune înființarea unui muzeu de vânătoare, care va cuprinde pe lângă grupurile biologice ale diferitelor

specii de vânat, și toate instalațiile, uneltele etc, executate în miniatură, cari sunt necesare ocrotirii vânatului și practicei vânătoarei corecte.

În scopul acesta s'a și angajat un preparator, retribuit din fondurile Ministerului de Domenii. Considerând însă că Statul nu dispune de mijloace materiale suficiente pentru realizarea acestor proiecte, D-sa propune ca să se facă un apel către publicul vânător din țară, spre a contribui fiecare, după puterile sale, cu o sumă oarecare pentru înființarea muzeului și deasemenea și cu animale vâdate, cari ar putea folosi la formarea grupelor.

Uniunea, însușindu-și această propunere, roagă pe toți vânători din țară, însuflețiți de progresul vânătoarei, să răspundă apelului nostru.

Domnii, cari nu ne refuză obolul Domniei-lor, sunt rugați a trimite banii pe adresa Banca Franco-Română Str. Bursei No. 4 iar vânatul până la data de 1 Iulie pe adresa D-lui D-r. Gh. Nedici. Inspector General al Vânătoarei, Piața Principesa Maria No. 1. Iar din Septembrie c. pe adresa Școlii de Brigadiri silvici Brănești. Jud. Ilfov.

O specie nouă în fauna României.

Cap. C. Rosetti-Bălănescu.

Domnule Director,

Cumoscând interesul ce-l purtați la tot ce atinge vânătoarea — și „Revista Vânătorilor“ ocupându-se cu atâta dragoste și râvnă de tot ce este vânat la noi în țară, cred că veți fi primitor la vestea descoperirii unei specii noi în fauna noastră, sau mai bine zis a unui caz de transmutațiune dela o specie la alta, caz care pare în acelaș timp a tranșa definitiv cearta între teoria transformismului lent și teoria transmutațiunei brusce a speciilor — rămânându-vă doar, desigur, îndreptățita mirare că se mai găsește vreo sălbăticuie peste care să nu fi dat încă un vânător dintre toți cei atât de încercați, strânși în jurul „Revistei Vânătorilor“. Și totuși, Domnule Director, cred că pot afirma că n'ați auzit încă de neașteptata lighioană ce am avut prilej să descoper într'un colț pierdut al României-Mari.

Dar să relatez mai degrabă faptele.

Mă găseam, acum o vreme, într'un orașel dela una din granițele țării, ținut alipit la Patria-mumă. În răstimpurile destul de rare, când liber de griji puteam să închin câteva ceasuri patimei care mă stăpânește încă de mic copil — când organizam mari vânători cu gonacii, la muște, eu stând în țiuoare lângă geam, unde cu o deosebită aplicare le plesneam cu un subtil fir de „gumilastic“, reușind câteodată, vă rog să credeți, minunate lovituri de lungime — în acele ore libere deci, mă înfundam cu nespusa desfătare pe care o bănuiesc și cocostârcului, într'o baltă din apropiere, unde, prin margini de trestii și rogoz, de papură și țipirig — cari cu un fir de soare pe roua dimineții sunt spade lucitoare, și fiare îndoite de lănci, și suliiți subțir-ascuțiți, semeț înălțate peste celelalte foi, cari sunt săgeți, sunt scuturi și sunt inimi și mâini, ridicate într'un singur salut toate, spre Soare-Răsare — pe-acolo, din când în când, găseam câteva rațe rătăcite. Lișițele însă erau puzderie. N'am văzut nici când mai multe: sute și sute pe apă, plimbându-și sacadat și impertinent blazoanele albe pe frunte. Intr'o bună zi, amărât de a nu mai fi văzut de mult nici cel puțin fulg de rață, plictisit să mă întorc iar cu mâinile goale și fără să fi tras un foc de pușcă măcar, am început să răscolesc printre lișițile nenumărate, încercând loviturile cari mi se păreau mai interesante — dar în definitiv comparabile cu loviturile de lungime a gumilasticului la muște. Cine ar fi fost dispus, ar fi avut gustul, cartușele și timpul pentru așa ceva, putea să se întorcă și cu suta încheiată. Nu-mi aduc aminte câte am cules după încercările mele de tir: cred că m'am oprit la vreo douăzeci — ceeace, deja era excesiv.

Dar întors acum, eram destul de încurcat de aceste nefericite victime, ne prea știind ce să fac cu ele, când patronul micului restaurant unde îmi luam mesele, auzind de încurcătura mea, mă roagă cu insistență, în româneasca lui scâlciată și imposibilă, să i le dau lui.

I le-am dăruit cu plăcere.

Câteva zile în urmă, pe lista de bucate a restaurantului, vecinând cu surprinzătorul cașcaval de *Pantolon* (*sic!* probabil *alias* *Penteleu!*?), cu litere mari și majuscule înflorite, se putea ceti cu o legitimă uimire și un mic fior:

„RAȚA FEROCĂ . . . 20 lei.“

Dumnezeule, Stăpân a-toate-făcător!... erau lișițele mele!

Acum, că lișița să fi fost transformată în rață sălbatecă, e deja destul de violent — dar ca rața sălbatecă să devină *Feroce*, e entuziasmant! *Feroce*, Domnule Director, fe-ro-ce! *Anas ferox*, desigur!...

Dar patronul, mulțumit de dever, după o privire încântată la clienții dela mese și cromolitografiile din pereți reprezentând scene din *Bărbierul de Sevilla*, oprindu-se la masa mea, cu un surâs inefabil pe fața rotundă și luminată ca un lampion de foiță roz, mă întreabă aplecându-se misterios:

— Fost bun raț, Domnu Căpitan?

— Raț feroce? Excelent, domnu T..., excelent!!

Și să mărturisesc un lucru: rața feroce (*anas ferox*) dacă nu era mai bună la gust (probabil din pricina moravurilor ei sanguinare) decât rața sălbatecă (*anas boschas*), dar în schimb era mult superioară lișiței (*fulica atra*), lucru care la prima vedere ar părea ciudat și greu de tălmăcit.

Am aflat deci dela simpaticul patron al micului restaurant, care numai avea acum secrete pentru mine, cum se realizează fenomenul transmutațiunei brusce din lișiță în rață feroce.

Iată: Iei o lișiță. Bun! Ii tai picioarele (drace!); îi tai capul (drace! drace!); o *jupoi de piele* (Dumnezeule!); o vâri în oțet (Christoase!) și pe urmă o mănânci gătită cu smântână (uf!... Punct. Dacă faci așa e rața feroce; dacă nu faci așa, e lișiță. Scurt. Și să se mai spună că nu contribuim și noi la progresul științei... culinare — ierte-mă plinii de duh Anica Gustsubțire și Andrei Gastronomul, cari de altfel ne-au pus cam de mult să postim pustnicește.

Și acum, Domnule Director, dacă vă încumetați să dați piept cu rața feroce...

Eu rămân, Domnule Director; al D-v foarte devotat, etc.

Căp. C. Rosetti-Bălănescu.

Un frumos exemplu de serviciu credincios din partea păzitorilor mei de vânătoare.

de Dr. I. Philipowics, Cernăuți.

În cele ce urmează, reproduc o scrisoare în original a dirigintelui meu de vânătoare din munții Transilvaniei, a conductorului silvic Emil Pichelmaier din Cârlibaba Nouă.

Această scrisoare poate servi ca exemplu clasic, că paza bună a unui teren de vânătoare înseamnă totul și că, mulțumită Domnului, mai avem bărbați, cari posed încă calități alese, ca: zel de serviciu, cinste, credință și curaj. Dacă mai adaug că episodul istorisit s'a întâmplat în luna lui Ianuarie pe un teren din munți, cari se ridică până la 2000 metri înălțime și că și chiar vara e extraordinar de greu suișul, terenul fiind foarte râpos; cred că oricine poate înțelege ce colosală muncă e, ca să faci o zi întreagă serviciu în această pustietate de munte, pe zăpadă mare, viscol, negură și vifor.

Numele acestor trei bravi păzitori de vânătoare, adevă al conductorului silvic Emil Pichelmaier și al pădurarilor Ion și Alexe Almășan, merită să fie laudate în public.

Cârlibaba în 2/II 1925

Prea stimabile Doamnă Doctor,

Vă aduc iarăși o știre îmbucurătoare, dar totodată și tristă, cum vreți să o luați. Ieri am pus mâna și l-am predat autorității pe un braconier cu un cerb de opt ramuri, pe care îl împușcase.

A fost o muncă grozavă, însă prin sârguință și perseverență s'a descoperit totul cu bine și braconierul a mai mărturisit și un jder, pe care l'a vândut, ceea ce a admis chiar și cumpărătorul.

Mergând Joi la Rusoaia spre a cerceta cazul cu cerbul sfârticat cu două zile în urmă de lupi, i-am trimis pe ambii Almășeni prin Deaca, Omul, Gândac, Stănișoara în Pârlitura Rusăii, pentru ca din fundul Rusăii să coboare în jos înspre noi, spre a constata dacă cerbul n'a fost rănit cumva de vr'un braconier. Almășanu a aflat pe coama Pârliturei (Piciorul Popelii) o urmă de om și urmărind-o a găsit o capcană și în ea organul genital și inima cerbului. Acum era greu de constatat, de unde provin acestea; fie că dela cerbul sfârticat, fie că acolo sus se afla un braconier. După ce le-am dat întâlnire ambilor Almășeni pe Duminecă dimineață, ne-am urcat peste Stănișoara, când o furtună, un viscol cu zăpadă și negură, ne făcu aproape imposibil mersul mai departe; ajun-

serăm înfârșit dincolo pe Piciorul Popelii. La orele 11 înainte de amiază am ajuns la căutata capcană de jder. Acolo am aflat o urmă nouă din ziua precedentă, însă fiindcă în ultimele zile ninsese puțin și pe lângă aceasta era și furtună, puturăm numai cu greutate să întreprindem urmărirea. Trecurăm pârâul Popelii și ne-am urcat din nou pe Piciorul, ce stă în fața lui, mergând tot pe marginele tăeturii până către Poiana Stănișoara, apoi pe culmea Rusoaiei în jos până pe la mijlocul coamei, iar de aici pe o altă coamă către pârâul Măgura. În drum am găsit piciorul dinapoi al cerbului, apoi trahea și coada; pe urmă înspre Măgura s'a ramificat urma, mergând în sus și în jos, și noi ne-am despărțit, întâlnindu-ne din nou poate după o jumătate de kilometru. Ion Almășan găsi mațele, transformate în nadă pentru jderi, iar eu am mai găsit încă 5 capcane de jder cu o ieruncă ca nadă și la câțiva pași mai încolo Almășan află o carabină austriacă, ascunsă sub o rădăcină. În sfârșit găsii eu mai departe ceva, locul unde braconierul ținea mai înainte ascunsă carabina. În fine am ajuns în tăetura, care este deasupra casei lui Vișche. Aici erau mai multe urme de oameni, cari cărau lemne din pădure, însă eu nu m'am lăsat de această urmă, care mă duse în sfârșit până la barăcile de deasupra lui Vișche. Acum era nevoie de un sfat bun. L-am pus pe Alexa Almășan de pază, pentru ca să nu părăsească nimeni baraca. Pe Ion l-am trimes după Vișche la cârciumă, iar eu i-am luat soției lui Vișche un interogatoriu, că doară voiu afla, dacă n'au luat parte la această ispravă și feciorii ei. Convingându-mă că aceștia nu participaseră, am căutat să aflu, cine din baracă ar putea fi. Repede am aflat, că acolo se află un anume Peter Wenzel, care se ocupă cu vânatul. Între timp sosiră Vișche și Almășan Ion. Cu această ocazie Peter Wenzel voi să fugă. Am pus pe Almășan să-l oprească și să mi-l aducă și apoi i-am declarat, că trebuie să fac la dânsul acasă o percheziție minuțioasă. Deoarece acest Wenzel locuia cu încă 4 familii împreună, i-am luat pe toți la rând și tocmai când eram să termin Alexa mă făcu atent, arătându-mi câinele, care mânca o bucată de carne suspectă. Eu i-o rupsei dela gură și constatai că e carne de cerb. Câinele se vârî iarăși sub o grămadă de scânduri și scoase din nou o bucată de carne. După ce alungai câinele de acolo, găsii cam vreo 3 kilograme de carne

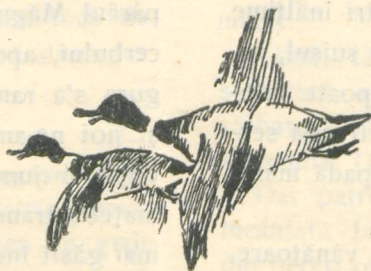
și un rucksack plin de sânge. El ascunsese în grabă carnea acolo și câinele l'a trădat.

Voind să-l arestez, el se opuse de a merge cu noi. Intervenind însă Alexa cu energie, se supuse, lăsându-se să fie dus. Carnea pe care o adunărăm din toate părțile și care cântărea cam 10 kilograme, o luarăm cu noi. Șeful postului a depus mult interes în această afacere și astfel lucrurile au mers ușor. Wenzel istorisi cum a tras într-o dimineață în cerb pe valea Măgurei, rănindu-l grav și urmărindu-l apoi peste Piciorul Rusăii; iar cerbul s'a târât dealungul tăieturii până la râpă Popelii, unde spre seară l-a găsit mort. După ce jupui cerbul, anină carnea de copaci și deasemenea și pielea și coarnele, luând o bucată de carne la dânsul pentru acasă. Astfel trans-

portă el în șase rânduri totul acasă și pe ziua de 18 Ianuarie s'a dus la cârciuma de vis-à-vis, vânzând pielea și coarnele cu 400 lei lui Chaim Ber. Astăzi l-am adus și pe Chaim Ber de vale, care a admis și el că a cumpărat toate acestea, nu pentru el însuși, ci pentru o rudă din Borșa, care a și luat cu el la Borșa coarnele și pielea. Chaim Ber s'a obligat să plece mâine la Borșa, pentru a aduce pielea și coarnele. Evreul mai admite, că înaintea sărbătorilor Crăciunului a mai cumpărat dela Peter Wenzel și un jder cu 2500 lei și s'a obligat să aducă îndărăt și această piele.

Cu distinsă stimă și salutări vânătorești, al D-v. devotat,

Emil Pichelmaier

Expoziția de trofee vânătorești și de câini de vânătoare și de rasă în Arad

Clubul Foxterrier Kennel din Arad, care devenind cel mai important Club din țară în ce privește prăsirea de câini de rasă și care prin aranjarea diferitelor expozițiuni, a atras atențiunea cercurilor conducătoare, dând directive prăsitorilor de câini vânătorești și de rasă, aranjează la toamnă între 3 și 4 Octomvrie o expoziție regnicolară a câinilor de vânat, de rasă împreună cu o expoziție de trofee vânătorești, prăzi de vânătoare, blănuri și diferite articole sportive de vânătoare.

La expoziția de vânat și trofee vânătorești, vor lua parte vânătorii amatori, iar la expoziția de blănuri vor lua toți aceia cari se ocupă cu manufactura blănurilor, precum și comercianții de articole vânătorești, (armurierii, preparatorii de animale împăiate sălbatice, curelarii, blănarii, negustorii articolelor sportive).

D-l Inspector general administrativ, I. Georgescu, prefectul orașului și județului Arad, ca un adevărat protector și prieten al sportului, a avut amabilitatea să asigure reușita acestei expoziții prin sprijinirea ce o va da Comisia Zootehnică a județului Arad și care va conlucra pentru deplina reușită a acestei expoziții regnicolare.

D-l I. Georgescu, prefectul județului în convorbirea avută cu d-l Victor Babescu președintele Clubului Foxterrier Kennel și directorul acestei expoziții, au decis ca această expoziție să fie pusă sub înaltul patronaj al A. S. R. Principele Carol, care ca un mare amator al sportului și-a exprimat dorința de a participa la această expoziție.

a) Expoziția de câini de rasă va fi repartizată pe secțiuni, ai căror președinți vor fi doi: Dr. T. Turturică, inspector regional zootehnic; Dr. V. Graur, medic (pentru secția câinilor de vânat) A. Kovach, consilier (pentru secția câinilor fox-

terrieri), A. Ban, subdirectorul poliției de stat (pentru secția câinilor de poliție); deasemenea vor fi membri în comisiune Soos, Dr. Ionescu, Popoviciu, Dr. Bogdan, medici-veterinari, Carol Farcas, proprietar.

b) Expoziția de vânătoare, va fi repartizată tot pe secțiuni, sub președenția următorilor domni: Ing. Piso, director regional silvic, Col. Sâmboteanu, Căpitan Ciorogariu, inspector de vânătoare, G. Blaskovich fost inspectorul domeniilor. Membri în comisiune, d-nii: Ing. Munteanu, inspector silvic, contele F. Konigsegg, Ing. L. Băcilă, inspector silvic, P. Daniel, proprietar, Locotenent I. Goma, A. Simai, proprietar, L. Domotor, arhitect. Această expoziție, care va fi prima în acest gen și va da ocaziunea de întâlnire a tuturor vânătorilor din întreaga țară românească, expunându-și fiecare odoarele sale vânătorești.

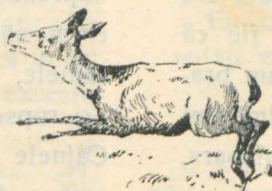
Timpul de toamnă, când va avea loc această expoziție, va da plăcutul prilej tuturor doamnelor să se echipeze pentru iarnă cu blănurile cele mai distinse, deoarece blănarii expozanți vor avea dreptul ca în ultima zi de expoziție să-și vândă articolele expuse.

Expozanții vor fi premiați cu diferite premii date în bani sau obiecte de valoare, precum și medalii de aur, argint, bronz și diplomă din partea statului, iar direcțiunea expoziției a luat toate dispozițiunile necesare, pentru reducerea cu 75% pe C. F. R., pentru exponenți și transport.

Comisia juriului examinator pentru câini de rasă, va fi compusă din experți invitați din străinătate.

președinte

V. Babescu

O părere!...

de Gr. Mediantu, Herăstrău

Intr'un recent articol apărut în această revistă, D-I Căpitan Rosetti-Bălănescu, deschide — sub toată rezerva, o interesantă discuție asupra unui „instinct de răslețire la potârnică, pe timpul împerecherii“.

D-sa justifică această răslețire, sub cuvânt că paserile, preocupate de găsirea unei hrane mai abondante, părăsesc — parte din ele — locurile copilăriei lor, luând diferite direcții prin terenurile vecine. Desigur că acest instinct pare a fi foarte interesant, punând pe mulți „iubitori de-ai naturei“ la o răscruce destul de dificilă.

Lucrurile par cu atât mai curioase, cu cât însuși autorul ne afirmă că potârnicile, deși au la dispoziția lor hrană și terenuri destul de abondante, totuși pe timpul împerecherii ele se împrăștie.

N'am avut încă norocul în viață, de a putea vedea în mijlocul naturei instinctul sus descris.

Totuși el există!... însă după cele auzite și citite, el se petrece prin lunile Septembrie și Octombrie.

Faptul că acest instinct mai există și la altă pasăre — nemigratoare — adică la fazan, m'a dus cu gândul la o altă origină.

Marele scriitor american Thompson, în cartea sa „Făpturi alese“, — tradusă în românește de către d-I Sandu-Aldea, — ne spune următoarele cuvinte relativ la acest instinct observat la fazani: „Inceputul lui Noembrie aduce cu el un vrăjmaș tainic. Supunându-se unei ciudate legi firești, toți fazanii pierd mintea în luna Noembrie, din cel dintâiu an al vieții lor.“

Ii stăpânește o dorință nebună de a sbura ori și unde, fără nici o țintă și chiar cei mai înțelepți dintre ei se poartă ca niște proști în acest timp. Străbat ținutul în sborul cel mai iute, prin puterea nopții, se sfășie în sârme sau se năpustesc spre luminile înflăcărâte ale farurilor, ori în ochii scânteetori ai locomotivelor. Ziua îi găsești apoi în cele mai ciudate locuri: în clădiri, pe întinsele fânețe mlăștinoase, spânzurați de sârmele de telegraf ale orașelor mari, și chiar pe punțile vaselor de țarm.

Această nebunie pare a fi o rămășiță a unui străvechi obicei de a schimba locuința și are și ea, la urma urmelor, un bine: risipește familiile și împiedică astfel împerecherea fazanilor de acelaș neam, care ar duce, în cele din urmă, la perzania acelei familii. Această boală lovește mai greu pe puii de un an. O pot avea însă și în toamna a doua, căci e foarte molipsitoare,

dar în anul al treilea, după cât se știe, sunt lecuiți de ea“.

După cum vedeți, suntem puși în fața unei probleme foarte enigmatice. Oare adevărata origină a acestui instinct, nu constă dintr'o infimă atrofiere a simțului de emigrare?

Thompson ne mai spune: 1) Cel dintâiu semn se văzu, când un stol de găște sălbatece trecu pe deasupra lor, ducându-se spre miază-zi. Astfel de ulii cu gâtul lung nu mai văzuseră ei niciodată până atunci și se temeau de ei. Dar, deoarece băgară de seamă că mama lor nu da nici un semn de spaimă, prinseră curaj și se uitară cu un viu interes la pribegile din văzduh. Ii turburase oare strigătul pătrunzător al paserilor sălbatece, sau își croia drum în ei puterea lăuntrică a lor? O dorință fierbinte de a se lua după găștele sălbatece, cuprinse puii. Ei se uitară la gorniștii, ce pereau repede spre miază-zi, și își căutau locuri din ce în ce mai înalte, spre a-i putea urmări din ochi cât mai departe. Din ziua aceia puii se schimbaseră. Luna din cer a lui Noembrie crescuse din ce în ce mai mult și când fu plină, nebunia lunii aceștea izbucni“.

Dece data acestei nebunii corespunde tocmai cu data emigrării la sud a unor paseri?

Dece la văzul acestor paseri, ei simt în sufletul lor „un dor de ducă?“

Dece îndată după trecerea acestei epoci, se găsesc fazani morți spre ținuturi tot mai sudice?

Atât fazanul cât și potârnichea au fost odată paseri, cari poate au emigrat! Și prepelița mâine poi-mâne va rămâne iarna la noi în țară. De ce nu!... de câte ori n'am împușcat iarna prepelițe?

Vor veni timpurile, când mai toate paserile călătoare nu vor mai emigra. Poate că mulți ani au trecut, până ce fazanul și potârnichea au rămas continuu la noi. S'au aclimatizat complet, dar în schimb au rămas cu un instinct de emigrare foarte atrofiat.

Eu, unul, poate ca mulți alții, am ferma convingere că această ultimă părere formează origina instinctului de răslețire la potârnică. Vremurile și cercetările ne vor lumina desigur mințile, dar până atunci tot e bine să scormonim cenușa unui cărbune, ce n'a ars.

1) Este vorba de puii unei făzănițe.

Școala de brigadieri de vânătoare.

de Maior Schneider-Snyder Roland.

Silvicultura modernă, cu activitatea ei extraordinar de complicată, care preocupă cu desăvârșire tot personalul silvic, fără excepție, întrebându-i tot timpul pentru serviciul silvic, are ca urmare naturală, ca silvicultorul de azi și în special personalul inferior să nu mai poată trece drept „vânător de contrabandă”. Personalul silvic din toate timpurile avea sub el paza și îngrijirea vânatului și al vânătoarei, iar faptul că cineva se afla în serviciul silvic, îl obliga în același timp de a fi și în serviciul vânătoarei și al exercitării ei, potrivit stărei corespunzătoare a vânatului respectiv.

Silviculturii moderne i se datorează faptul, că personalul silvic și în special cel inferior, este preocupat în mod exclusiv numai de serviciul silvic, negăsind aproape deloc timpul necesar, pentru a satisface și serviciul vânătoarei. Desigur că personalul silvic va ajuta și de aci înainte, la fel cu jandarmeria, la poliția vânatului și în nici un caz n'am renunța la serviciile pe cari ni le aduc în această direcție bravii noștri silvicultori.

Serviciul vânătoarei însă, adică paza și îngrijirea vânatului, creșterea, supravegherea și apărarea lui, au nevoie de un personal, al cărui unic serviciu să fie aceasta și care să nu aibă nici o relațiune cu silvicultura. Astfel că personalul silvic și cel de vânătoare vor conlucra în aceeași catedrală verde, fiecare cu serviciul său deosebit, însă în deplin acord.

Serviciul vânătoarei, cu cerințele sale față de personalul de vânătoare, reclamă ca acest personal să posedă o școală solidă, pentru a putea corespunde așteptărilor din practică.

Noi, neavând un astfel de personal instruit, împrejurările au făcut ca să fim forțați de a aduce pentru organizarea din nou a vânătoarei, un astfel de personal experimentat din străinătate. Organizația noastră vânătorească a trecut prin proba de foc și astăzi este recunoscută chiar și de străinătate, ca fiind o organizație model, deoarece acest personal străin și-a făcut datoria.

Angajarea personalului mai sus menționat, trebuia privită drept o nevoie trecătoare, iar nici decum ca regulă și pentru viitor. De această împrejurare se ținu seamă, fondându-se la Sighetul-Marmației „Școala de brigadieri de vânătoare Dr. Gheorghe Nedici”, denumită astfel după meritosul ei fondator, cu scopul

de a face posibilă înlocuirea actualului personal străin, într'un timp apropiat. Această școală este prea puțin cunoscută și în nici un caz suficient de prețuită, cu tot scopul ei înalt, de a forma un personal *cinstit* de vânătoare, care să fie tot atât de bine instruit, atât în practică, cât și în teorie. Personalul trebuie să fie în stare de a executa orice lucrare, care depinde de această branșă, în mod independent, organizând teritoriile de vânătoare, cari să coste totuși puțin. De aceea elevii acestei școli sunt instruiți și în privința creșterii albinelor, precum și a creșterii vitelor, pentru a realiza în direcția asta un venit sașpanul i lor, în scopul unui bilanț mai favorabil al bugetului de vânătoare; să admitem de ex. că într'o pădure oarecare se găsește un fel de livadă mlăștinoasă, unde crește iarbă, ce nu poate fi cosită și care este și sub raportul pășunatului de o valoare inferioară, deoarece nu poate oferi un izlaz bun. Urmarea este, că acest loc va rămâne neîntrebuințat, iar personalul de vânătoare dresat, va întreprinde drenarea lui, creiând în modul acesta vânatului o pășune și apoi va întrebuința apa abătută pentru aprovizionarea eventuală a unui lac de pește. Acesta este numai un mic exemplu.

Pentru o orientare mai bună asupra educației speciale a elevilor, relativă la meseria lor, menționez că în sus numita școală se predau următoarele materii: zoologie, botanică, arhitectură cinegetică, silvicultură, creșterea peștelui, agricultură, matematică, știința vânătoarei, la predarea căreia se ține în special seamă de creșterea și îngrijirea vânatului, creșterea albinelor, legislație și igienă. Adică avem o complexitate atât de vastă de materii, care nu poate fi învățată de cât numai de către un element inteligent. Aceste materii, însușite în mod teoretic și practic, asupra căruia din urmă se insistă cu totul deosebit, ne garantează, având și în vedere o bază morală corespunzătoare a elevilor, personalul dorit.

Nu putem preveni îndeajuns pe proprietarii terenurilor de vânătoare, de a nu angaja țărani sau alte elemente fără nici o educație, ba poate și dintr'o comună din apropiere, ca guarzi de vânătoare, deoarece experiența ne arată, că nu poți acorda absolut nici o încredere acestui personal. De aceea posesorii terenurilor de vânat ar trebui să angajeze numai un personal bine instruit, care să fi absolvit această școală și la nevoie să se adreseze direcțiunei școlii, care

le va recomanda pentru teritoriul, care le aparține, numai oameni bine instruiți și specializați în această direcție.

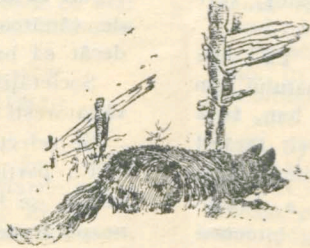
Practica va arăta exactitatea afirmațiilor mele.

Ca vânător, care de 25 de ani vânez în mod intensiv și în țări diferite, unde am avut ocazie de a vedea multe lucruri bune, cari merită să fie adoptate, trebuie să caracterizez această școală, împreună cu scopurile, pe cari le urmărește ca fiind clasică și deaceia vânătorii noștri ar trebui să judece, *să o recunoască și*

să o descopere ca atare și — boală caracteristică acestor țări — *să nu cutreere lumea, când ceea ce caută este atât de aproape.*

N'ar trebui ca să așteptăm, până când iarăși străinătatea și presa ei ne va aduce știrea, că posedăm la noi în țară o excelentă școală pentru formarea de brigadieri de vânătoare.

Și „*Made in Romania*“ poate fi o marcă de calitate bună!

Vae victis!

de Erwin de Fehlmayr.

Omul este bestia cea mai feroce. Acest dicton degradator nu-l poți verifica nicăeri mai bine ca la vânătoare, unde o anumită speță de „vânători“ ține cu tot înadinsul să demonstreze justetea lui.

Contra acestora ridic aci glasul:

Amintiți-vă! — E vânătoare, la care nu se petrec cruzimi revoltătoare? E vânătoare, la care nu poți vedea animale sărmene, chinându-se rănite, în geanta, în cic chinarul, în căruța și chiar în cartierul vânătorului, unde atârdate în vre-un cui sau aruncate într'un colț, mor încet, în chinuri, — strângându-ți inima, când stai să ți le învederezi?

Cine nu a văzut bunăoară epuri cu picioarele rețate, sbătându-se îndelung în fața vânătorului, sbătându-se în mâinile gentarului sau ale hăitașului colecționar.

Cine oare nu a văzut rațe, găște, prepelițe, sitari și altele, chinându-se ore întregi, până când individul mânuitor de pușcă se decide să-l ucidă, — nu de milă, ci pentru că-l plictisesc mișcărilor convulsive în traistă.

Cine nu a văzut adeseori astfel de bestii bipede, desfătându-se, privind svârcolirile și chinurile de moarte ale animalului rănit, acompaniindu-i agonia cu hazuri și înjurături triviale, ba mai lovindu-l și cu piciorul.

Ași putea să înșir multe episoade de acestea, văzute la vânătoare; nu o fac, căci desigur că mai toți au avut ocazie să asiste la astfel de scene desgustătoare; voesc însă să fac apel la toți vânătorii adevărați, cari sunt oameni de suflet și cu simț de cavalerism în ei, oameni cu dragoste pentru animal și apărător ai prestigiului breslei vânătorești. Aceștia să se manifeste educativ și să intervie cu energie în favoarea anima-

lului pus în imposibilitate de a mai întreprinde ceva, pentru a-și salvă viața. Ei să intervie cu tărie și chiar cu riscul unor neplăceri din partea uzurpatorilor, strâmți la minte și la suflet, ai titlului de „vânător“.

Fac apel la comitetele societăților de vânătoare, ca să propage printre membrii ideea „Protejării vânatului rănit“.

Fac apel la „Revista Vânătorilor“ și la cititorii ei, ca să contribuie la generalizarea acestei idei.

Fac apel la maestrii de vânătoare, să procedeze cu toate mijloacele pentru punerea ei în practică, supravegându-i și în această direcție.

Trebue stabilit odată că vânătorii nu pot tolera printre ei hingheri.

Trebue să se facă odată știut lucrul, că vânătorul nu poate fi decât un adversar „fair“ și cavaleresc și că vânătorul adevărat nu vede în animalul, ce-și propune să-l vâneze, un inamic, ci un adversar, pe care *el* îl provoacă la luptă.

Trebue să se știe că în această luptă, riscul este inegal; pe când animalul pune în joc totul, — viața —, *el* nimic altceva decât punga. Trebuie subliniat că vânătorul adevărat își dă seama, că animalul se agită pentru viață, pe când el pentru nimic altceva, decât pentru satisfacerea unei pasiuni; de aceea el este întotdeauna cavaler, și fiind cavaler, are sentimente umane și chiar de stimă pentru animalul învins. Având deci aceste sentimente umane, el îi și face ultimul serviciu, dându-i neîntârziat lovitura de grație.

Trebue să se înfiereze procedeele contrarii și să se facă ca să se știe odată pentru totdeauna, că cine procedează altfel, este un barbar, nedemn de titlul de „vânător“. Și barbarii trebuiesc descalificați.

OFICIALE

D-l Ing. P. Goanță, Inspector de vânătoare al jud. Caraș-Severin, a trimis următoarea circulară societăților de vânătoare din partea locului.

INSP. DE VÂNĂTOARE AL
JUD. CARAȘ. SEVERIN.
NO. 370/925

Domnule,

Pretutendeni se observă în județul nostru, că vânatul util, podoaba de odinioară a pădurilor și câmpiilor noastre, e amenințat cu peirea. Considerând, că vânatul util formează fără îndoială un bun național, ne revine în mod imperativ datoria, ca să punem stavilă dezastrului înfricoșător, spre care e împins vânatul nostru nobil.

În prezent situația ni se înfățișează astfel, că dela izbucnirea războiului până la apariția Legii Vânatului, am privit cu totul nepăsători la nimicirea acestui bun, fără ca să fi luat vre-o dispoziție de ameliorare și lăsând vânatul util, pradă răpitoarelor înmulțite (printre care se numără și câinii și pisicele vagabonde) și a braconierilor, cari s'au înmulțit în timpul din urmă, întocmai ca și răpitoarele, într'un număr extraordinar de mare și cari în credința lor deșăartăucid vânatul nostru nobil, chiar și în timpuri și în împrejurări interzise. Pentru aceștia, nimicirea vânatului constituie cu adevărat o virtute, ori când și ori unde'l află, iar ocrotirea lui e pentru sufletul lor o noțiune cu totul necunoscută și străină.

Susținem că braconajul se comite în mare parte și din cauza lipsei de educație vânătoarească, ceea ce e atât de caracteristic la toți braconierii, cari găesc că scăderea numărului de vânat se datorează numai răpitoarelor, făcând simpla constatare, că „anul acesta a fost un an rău; de aceea nu este vânat” și în mentalitatea lor mărginită față de cultura vânatului, sunt obișnuți să aștepte dela natură minuni.

Și dat fiind, că braconajul e adânc înrădăcinat în deosebi în pătura populației dela sate, problema care ni se impune, e cât se poate de grea. Suntem însă de credință, că dacă vom avea o „organizație” îmbrățișată cu dragoste de către autoritățile noastre și de către prietenii adevărați ai vânatului, situația disperată a cauzei vânătoarești, atât de mult încercată în timpul din urmă, se va putea ameliora. În consecință, vă rugăm stăruitor de a proceda într'acolo, ca vânătorii iubitori de ordine, cari până în prezent încă nu aparțin nici unui club, și chiar și cei ce au făcut până acum numai braconaj, să se constituie în societăți de vânătoare, cu autoritate în conducere și cu disciplină de fier în rândurile celor, ce până mai eri erau călăii vânatului, pentru-că avem convingerea, că elementul desfrânat, făcând parte dintr'o organizație, al cărei scop este de a propaga principii sănătoase și o adevărată „educație vânătoarească”, va fi un bun material și va crește în spiritul legii pentru respectarea și ocrotirea mai civilizată a vânatului nostru.

Nu ne așteptăm, ca prin crearea acestor societăți cu elemente brute, să se curme dintr'odată felul sălbatec, cum se

face azi vânătoarea de către mulți; ci sperăm însă, că prin puterea organizației din ziua de mâine, vom forma vânătorii cu suflet și cu disciplină.

Constituirea acestor societăți e reclamată chiar și de interesele generale vânătoarești, deoarece subsemnatul, în conformitate cu dispozițiunile ministeriale, am eliberat autorizația cerută pentru permisele de vânătoare, numai solicitanților, cari au dovedit că au în arendă sau ca proprietate teren de vânătoare unde să vâneze, sau că sunt înscrși într'o societate de vânătoare, recunoscută definitiv de Ministerul Domeniilor, și care societate să aibă asemenea terenuri în arendă, eu socotind că persoana, care solicită permis de vânătoare fără a satisface aceste condițiuni, nu poate decât să braconeze pe proprietățile altora.

Societățile de vânătoare asigură prețioase avantajii cauzei vânătoarești și membrilor societății.

Se selecționează adevărații vânătorii de braconieri.

Cu participarea membrilor la ședințe și la adunările generale, se face educație — școală — vânătoarească, care este neapărat necesară ocrotirii vânatului.

Societatea de vânătoare, ca persoană morală, în baza statutelor aprobate de Minister, pretinde ca membrii din sânul ei să fie persoane cu un trecut nepătat, — deci implicit se face și educația morală.

Membrii societății, prin taxa stabilită ajung la drepturi și favoruri, pe cari, nefiind înscrși în nici o societate, numai cu multă greutate și spese le-ar putea obține.

Controlul necesar la vânătoare, referitor la dispozițiunile legii, se exercită reciproc între membrii; iar față de braconieri va fi mai pronunțat, apărând însuși averea societății, deci bunul, vânatul membrilor!

Societățile sunt favorizate apoi și la luarea în arendă a terenurilor de vânătoare.

Sunt multe, multe avantajii, pe cari ni le procură societățile de vânătoare, cari fac cetățeni loiali, bărbați integri din cei, ce mai până eri nu aveau simțul pentru interesul public. Vă rugăm deci, în vederea educației vânătoarești și a refacerii teritoriilor de vânat, să binevoiți a sprijini scopul nostru nobil, pe care îl urmărim cu deosebită îngrijorare față de stările nefaste de azi, înarmați fiind cu stricta legii românești, apreciată chiar și în străinătate.

Dispozițiunile ministeriale pentru înființarea societăților de vânătoare și compunerea statutelor, se cuprind în Decisiunea Ministerială No. 46.453, publicată în *Monitorul Oficial* No. 49 din 6 Iunie 1923, pagina 2205.

Statutele societăților, ce veți binevoi a le înjgheba, se înaintează Ministerului prin subsemnatul, care vă voi servi cu toate deslușirile reclamate în cauză.

Caransebeș, 4 Aprilie 1925.

Ing. P. Goanță
Inspector

COMUNICĂRI

Primum la redacție următoarea scrisoare:

Mult stimat Domnule Director,

Un articol al meu apărut în „Revista Vânătorilor”, se pare a fi provocat o mică furtună printre colegii vânătorii. În jurul celor spuse de către mine în articolul intitulat „Dreptul de vânătoare un privilegiu?”, s'a pornit o polemică destul de vie, lucru ce în sine de altfel nu este deloc dăunător. Am așteptat atuncia câteva luni și acum când cred potolită furtuna, revin cu câteva rânduri ca să completez sau să explic primul meu articol, — cel cu pricina.

Ceea ce interesează din acel articol, așa, dupăcum foarte bine a notat d. N. Racottă, vice-președintele U. G. V. R., este principiul. Și anume, — că dreptul de vânătoare nu este un privilegiu, el este dreptul tuturor cari întrunesc condițiunile legale. Așa am zis eu. Câțiva colegi vânătorii au silit să mă completeze spunând: nu este privilegiu, dar este al acelor, cari vâneză în mod corect, sau alți mai îndrăsneți în expunerea principiilor: este un privilegiu, — al acelor, cari ocrotesc vânatul.

Foarte just și le sunt recunoscător pentru această completare, fiindcă eră necesară. (Bineînțeles nu și celui coleg vânător din Cluj, care a înțeles să răspundă malițios).

În această ordine de idei, colegii vânători spun: *dacă sunt puțini țărani și lucrători în societăți, aceasta se datorește tocmai faptului, că în ei nu este încă dezvoltată îndeajuns (cel puțin într-o parte din ei) conștiința de vânător corect.* Admit că în clasa de jos, numărul vânătorilor necorecți este proporționat mai mare. Dar în ce eu cred că mă deosebesc de unii colegi, este că eu cred că *societățile trebuie să dea o educație vânătoarească elementelor nu tocmai disciplinate, iar nu cum procedează unele, să se închidă în fața lor, mărind astfel în mod implicit numărul braconierilor.* Că societățile pot și chiar trebuie să fie cât mai severe în urmărirea acestui scop frumos, este de sine înțeles.

Așa am înțeles că să fie societățile și pentru susținerea acestui principiu am scris articolul. Acum cred că sunt înțeles și să trecem înainte la alt subiect mai interesant. Ca să nu mai turbur pacea prietenilor mei vânători din toată țara, promit că în viitor când voi mai scrie articole pentru „Revista Vânătorilor“, să nu mai fiu *ziarist*, (dupăcum mi s'a reproșat), dar pur și simplu un vânător. Aceasta cu atât mai mult, că se spune că tot noi ziarisții am intoxicat lumea cu polemici politice...

Primiți, D-le Director, asigurarea distinsei me'e stime:

A. Gociman

☒ ☒

„Societatea Vânătorilor „Diana“ din Aiud, Jud. Alba de Jos, a ținut Adunarea Generală în ziua de 30 Martie 1925. Președintele societății Dr. Ion Victor Vancea, avocat în Aiud, a deschis ședința, prezentând o dare de seamă asupra activității anului expirat. Mastru de vânătoare raportează rezultatele ajunse pe terenul ocrotirii vânatului. Casierul prezintă bilanțul anului trecut, împreună cu bugetul anului trecut și al anului în curs. Adunarea Generală cu unanimitate, descarcă Comitetul de gestiunea sa și aprobă bugetul în sumă de 76.934 Lei la eșite, în care este prevăzută suma de total 15.000 Lei destinată pazei terenurilor și premiilor ce se vor distribui pentru combaterea braconajului. S'a purces apoi la alegerea noului Comitet, după cum urmează:

Președinte: Dr. Ion Victor Vancea, vice-prezidenți: Dezső Sigismund și Emil Neamțu. Secretar: Căpitan Gr. Grigoriu, maestru de vânătoare: Colonel Rudolf Stockhammer, casier: Carol Kvacskai, cenzori: Atanasiu Roșian și Adalbert Datky, grefier: Gheorghe Indreiu, juriconsult: Dr. Emil Pop și membrii: Dr. Octavian Acelenescu, Dr. Simion Henzel, Nagy Paul, Conte Toldalaghi Ladislau, ing. Belházi Adalbert, Horgoș Cornel, Ignea Valer și Dr. Aurel Șerban, cari toți au fost aclamați cu unanimitate.

La încheiere, președintele face un călduros apel, accentuând problemele vânătoarești ce trebuiesc rezolvate prin muncă onestă și prin cointeressarea tuturor membrilor“.

Pentru Onor Direcții Generală a P. T. T.

O reclamație

Primim la redacție următoarea reclamație, pe care o reproducem în întregime:

Ploești 9 Mai 1925

Mult Stimatelor Domnule Președinte,

Respectuos îmi permit a vă aduce la cunoștință, că dela un timp „Revista Vânătorilor“ sosește într-o stare, care o pune în inferioritate prea sensibilă față de numerele precedente.

Este dela sine înțeles că imprimatul este predat în perfectă stare poștei și că de îndoirea încă odată în sens contrariu celui întrebuițat de expediția revistei, nu poate fi făcută răspunzătoare decât poșta. Ceeace însă remarc, este faptul că nu se mai aplică bandă, fie din motive de economie de material, fie din motive de timp spre a se urgenta expediția. În orice caz, faptul că nu se mai aplică bandă, dă posibilitatea ca revista să fie mai cu ușurință răsfoită de ori care prim-venit și a o necinsti cu niște mâini, cari par a nu prea cunoaște întrebuițarea săpunului și din același motiv al neaplicării bandei, revista este îndoită încă odată în sens invers și deci mutilată în mod aproape oribil și aceasta pentru motivul că încape mai ușor în gențile factorilor poștali.

Vă rog respectuos a nu lua conținutul prezentei, drept reclamație, căci sunt departe de această intențiune, dar aș propune că dacă lipsa bandei este provocată de cheltueli suplimentare, să bine-voiți a studia dacă n'ar fi mai nimerit a majora abonamentul cu o sumă care sunt sigur că nu ar greva cu prea mult bugetul, chiar celui mai puțin avut dintre membrii „Uniunei“, și sper că nu ar putea provoca din partea nimănui vre-o obiecțiune și în cazul că banda va fi aplicată, timbrele poștale să fie aplicate în așa fel, ca deschiderea revistei de mâini străine să devie oarecum mai puțin posibilă. În acest chip, revista aceasta care ar putea mândri orice țară din occident prin frumusețea și conținutul ei, ar putea sosi abonaților cari nu numai că o citesc, dar o și leagă în volum, într-o bună stare.

Bine voiți, Domnule Președinte, a primi cele mai distinse și cordiale salutări și încredințarea respectului meu.

P. R.—

Față de această justificată întâmpinare, redacția a hotărât ca în viitor, — cu toate cheltuelile suplimentare, — să nu se mai expedieze „Revista Vânătorilor“, decât sub bandă.

◆ ◆ ◆

Cartușe pentru membri „Uniunei“

În urma numeroaselor cereri venite din toate părțile țării, „Uniunea“ a hotărât ca și anul acesta să importe renumitele cartușe Rottweil „Weidmannsheil!“ care au fost atât de apreciate anul trecut de către cunoscătorii, care nu pregetă de a da câți-va lei mai mult pentru a putea trage cu cel mai bun cartuș mondial.

După încercarea făcută anul trecut, „Uniunea“ nu înțelege însă să imobilizeze propriul ei capital într'un stoc mai important din aceste cartușe, ci va colecta numai cererile amatorilor.

De acea, membrii precum și societățile afiliate „Uniunei“, care doresc a-și procura cartușele Rottweil sunt rugați a ne trimete comenzile. Cartușele se vor comanda numai **încărcate gata** și anume cu numerile următoare de alice: No. 1 (4 mm.) 3 (3½ mm.) 5 (3 mm.) 6 (2¾ mm. pentru tir de porumb.) 7 (2½ mm.) și 9 (2 mm.)

Societățile de vânătoare sunt rugate să adune

comenzile membrilor lor și vânătorii sunt rugați să se înțeleagă între ei, căci „Uniunea“ nu poate primi decât comenzi mai importante, adică de la 500 bucăți în sus.

Prețul, indiferent de calibru și de lungimea cartușului, ne este fixat **în mod excepțional** pentru „Uniunea“, la: **7 Lire sterline, 1000 de bucăți.**

Costul acesta se va trimete „Uniunei“ **în întregime**, odată cu comanda, **în cek de lire sterline pe numele „Uniunei“.**

Comenzile se vor închide la 1 Iulie 1925, pentru ca să poată sosi cartușele la timp la deschiderea sezonului.

Atragem atențiunea amatorilor că cu prețul de mai sus, cartușul Rottweil va reveni cumpărătorilor, inclusiv transport, vamă, spese etc. la circa Lei 9—9,50, **adică mai efin decât prețul cu care se vinde pe loc în Germania.**

☒ ☒

PUBLICAȚIUNI

No. 370/1925

PRIMĂRIA COMUNEI, RECEA

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat comun a comunei Recea, se va da în arendă prin licitație publică verbală, la care se primesc și oferte închise, pe timp de 6 ani consecutivi.

Licitația se va ține la primăria comunei Recea în ziua de 10 Iunie 1925 p. m., la orele 3.

La licitare sunt admiși aceia cari conf. art. 13 din legea pentru Prot. Vân., sunt admiși de către Min. Agr. și Dom. Dir. Vân., și au permis de armă.

Prețul de strigare e Lei 500, din care 100% se va depune ca vadiu la primărie de către licitanți înainte de începerea licitației. Condițiunile se pot privi în biroul material din Vârșolt sub orele oficioase.

Primăria comunală.

Recea, la 27 Aprilie 1925.

no. 110. — 1925.

PUBLICAȚIUNE

Teritoriile de vânat ale comunelor Șarmășag și Cunitău, se vor da în arendă prin licitație publică, ce se va ține în ziua de 22 Iunie 1925, la biurul notarial în comuna Șarmășag, ora 9 a. m. conform legii contabilității publice și legii pentru protecția vânatului. Doritorii de a participa la această licitație sunt rugați a se prezenta la termenul sus amintit în localul susindicat, aducând cu sine actele personale conform legii pentru protecția vânatului.

Șarmășag la 2.IV. 1925.

NOTAR

Virgil Codem.

PRIMĂRIA COMUNEI
PECICA MAGHIARĂ

No. 722/925

PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștință, că dreptul de vânat pe teritoriul comunei Pecica-Maghiară, — județul Arad, — circa 12.060 jugăre cadastrale, se va arenda prin licitație publică orală pe un răstimp de 10 ani, — începând cu 14 August 1925. La ziua de 30 Iunie 1925, orele 10 a. m.

Prețul de strigare este Lei 2000.

Doritorii de a lua parte la această licitație pot primi toate informațiunile, asemenea pot cunoaște condițiunile de licitație la Primăria comunei în cursul orelor de serviciu.

Pecica Maghiară, la 10 Aprilie 1925.

PRIMĂRIA

No. 370/1925

PRIMĂRIA COMUNEI, VÂRȘOLT

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat comun a comunei Vârșolt, se va da în arendă prin licitație publică, verbală, la care se primesc și oferte închise, pe timp de 6 ani consecutivi. Licitația se va ține la primăria comunei Vârșolt, în ziua de 10 Iunie 1925 la orele 9 a. m. La licitare sunt admiși aceia cari conf. art. 13 din legea pentru Prot. Vân., sunt admiși de către Min. Agric. și Dom. Dir. Vân., spre a licita și au permis de armă.

Prețul de strigare e de Lei 500, din care 100% se va depune ca vadiu la primărie de către licitanți înainte de începerea licitației. Condițiunile se pot privi în biroul notarial din Vârșolt sub orele oficioase.

Primăria comunală.

Vârșolt, la 27 Aprilie 1925.

PRIMĂRIA COMUNALĂ
TEREMIA — MICĂ

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat de pe terenurile aparținătoare comunei Teremia Mică, cu suprafață de 3400 jug., cad., se va da în arendă pe timp de 6 ani, adică dela 1 August 1925, până la 31 Iulie 1931.

Licitațiunea va fi orală și se va ține în ziua de 1 Iunie 1925, ora 9 a. m., în localul primăriei.

Prețul de strigare este 1500 Lei anual, vadul 100%. Condițiunile se pot vedea în biroul notarial între orele oficioase.

(L.S.) PRIMĂRIA

Pentru conformitate:

Timișoara, Casa Verde la 25/IV, 1925.

Insp. regional de vânătoare

N. Lintzig

ING. INSP. SILVIC

Corespondența

♦ MARTIN FROMM-BRAȘOV. Am primit prin D-I Schneider suma de lei 240, taxa de înscriere și abonam. pe 1925

♦ ION P. VICOL-BĂNEAȘA-COVURLUI. Am primit prin D-I N. Mantu lei 240 taxa de înscriere și abonamentul pe 1925.

♦ SOCIET. VÂNĂTORILOR „SITARUL” din BRĂILA. Vă confirmăm primirea sumei de lei 1650 ce reprezintă taxa de afiliere și abonamentul pe 1925.

♦ MIHAIL V. DRAGOMIRESCU-BRĂILA. Am primit lei 350 taxa de înscriere, cotizația și abonamentul pe 1925.

♦ CONST. CORCIOVEI-GĂNEȘTI. Vă confirmăm primirea abonamentului D-v pe anul 1925.

♦ SOCIETATEA „CERCUL VÂNĂTORILOR DIN DÂMBOVIȚA” TARGOVIȘTE. Am primit suma de lei 1000, taxa de afiliere și abonamentul pe 1925.

♦ CAROL BOCK - INSPECTOR DE VÂNĂTOARE AL JUD. SIBIU. Am primit suma de lei 2350, ce reprezintă taxa de înscriere, cotizația și abonamentul pe a. c. pentru 7 noi membri, notați prin cele 2 mandate postale trimise.

♦ THOMAS HERBET.-CRAIOVA. Am primit lei 430 ce reprezintă taxa de înscriere pentru doi membri aderenți, precum și taxa, cotizația și abonamentul pe a. c. pentru un al treilea membru activ.

♦ ȘCOALA SILVICĂ DIN RĂDĂUȚI.-BUCOVINA. Am primit costul abonamentelor pe anul 1925.

♦ D-R IOSEF NESTMANN CIUDE.-BUCOVINA. Vă confirm primirea sumei de lei 150 taxa de înscriere și cotizație pe anul 1925.

♦ ALEXANDRU DOBROTESCU.-DOBROTEȘTI. Am primit costul abonamentului D-v. pe anul 1925.

♦ D-R EMERICH MONTBACH.-LELODUL MARF. Am primit abonamentul D-v. pe anul 1925.

♦ SOFOCLE CAVALLIOTI-GOTEȘTI-CAHUL. Am primit abonamentul D-v. pe 1925.

♦ LEONIDA VLASSA-BĂLĂUȘERI. Am primi costul abonametului D-v. pe anul 1925.

♦ NICU CARANTINO-DĂRĂȘTI-VLAȘCA. Am primit abonamentul D-v. pe anul 1925.

Corespondența încheiată la 15 Mai a. c.

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiilor sale

livrează ciment de calitate superioară

indeplinind cu prisosință toate condițiile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni

Mai fabrică :

**Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și
Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic**

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română :: București, Strada Bursei No 5

TELEFON : 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA : FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Yida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă

OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Atelierul de Curelărie M. Soglu @ S. Berbec

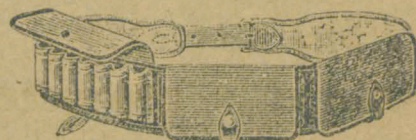
No. 75, Calea Victoriei No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice.

**Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând
cu mâna și din cel mai fin material.**
Lușru artistic și cu prețuri absolut convenabile.

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. — Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%.

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“

OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânătoare,
velocipede, motociclete și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânătoare, de tir și de apărare
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL.: ARMURARIA ENGLEZA

Se Caută

Armă cu o țevă de glonț și una
de alice (Büchsfliinte) efină, pentru
păzitor de vânătoare.

A se adresa D-lui C. G. Alexianu
Str. Sălciiilor, No. 14, Loco

De Vânzare

Una armă calibrul 12 originală „FRAN-
COTTE”. Hammerless cu tir lung, pla-
tine și ejector automat. Prețul lei 8000
fix. Se poate vedea la „Uniune”.

DE VANZARE

Pușcă de vânătoare, drilling de lux, calibrul
12 Hammerless din Fabrica Sempert & Krieg-
hoff, Suhl, bateria extra solidă, cu piedica de
siguranță automată, țevile 68 cm., cilindru și
choke, camerele lungi de 70 mm., oțel Krupp;
expresul 11 mm., lungimea cartușului 8 cm.
Armă extrem de solidă și garantată pentru în-
trebuințarea continuă a celor mai puternice în-
cărcături. Complect nouă și artistic gravată cu
figuri alegorice.

A se adresa la Revistă

„HUBERTUS” F. W. PETRI & Fii Alba-Iulia

— Sucursala București —

EN GROS: Splaiul Kogălniceanu No. 35 ————— EN DETAIL: Lipscanj-Noi No. 27 sub Grand Hotel

————— PENTRU BRANȘA: —————

FOTOGRAFICA:

Cele mai moderne aparate pentru FOTOGRAFI NEUE-GORLITZER-KAMERA-WERKE. Bogat asortiment de APARATE pentru AMATORI marca ERNE-MANN și alte noutăți:

LAMPI de MAGNESIUM AKTINOFOTOMETER, APARATE VELOPHOT, MAȘINI de TĂIAT sticle și cartoane. Bogat depozit cu cele mai întrebuintate aparate fotografice.

DE VÂNĂTOARE:

ARME NOVOTNI și BELGIENE, PI-STOALE WALTER și mărci SPANIOLE, CARTUȘE pline și goale.

ARME de salon „FLOBERT” și de aer comprimat.

GHEȚE pentru VÂNĂTORI și originalele GOELSER.

Complex asortiment cu cele mai uzitate articole.

DE CINEMA:

NOUA MAȘINĂ de TEATRU A. E. G. MAȘINI de PROECȚIUNE A. E. G. pentru Universități și școli cu mecanism de oprire.

Diverse APARATE de PROECȚIUNE. APARATE pentru saloane și case particulare.

TRANSFORMATOR „REFORM” pentru curent alternativ și polifazic. Instalații complete de TEATRU-CINEMA

MARVAN

TESTA

Vindecă

Răceli
Guturai
Gripă

Migrene
Neuralgii
Giunghiuri

Cereți în
Farmacii Droguerii

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, Iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârnicchi, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbatice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotage
din Brașov

FONDAT ÎN 1823 — TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și pături ::

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:

PIAȚA LIBERTĂȚII

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 30 LEI

Ramburs Lei.....

Reprezentând :

Abonamentul Dv. pe 1925 Lei 200.

Restanțele din trecut :

..... Lei

Total Lei.....

pentru care vă mulțumim.